E. Thompson

A Colorado farkasa

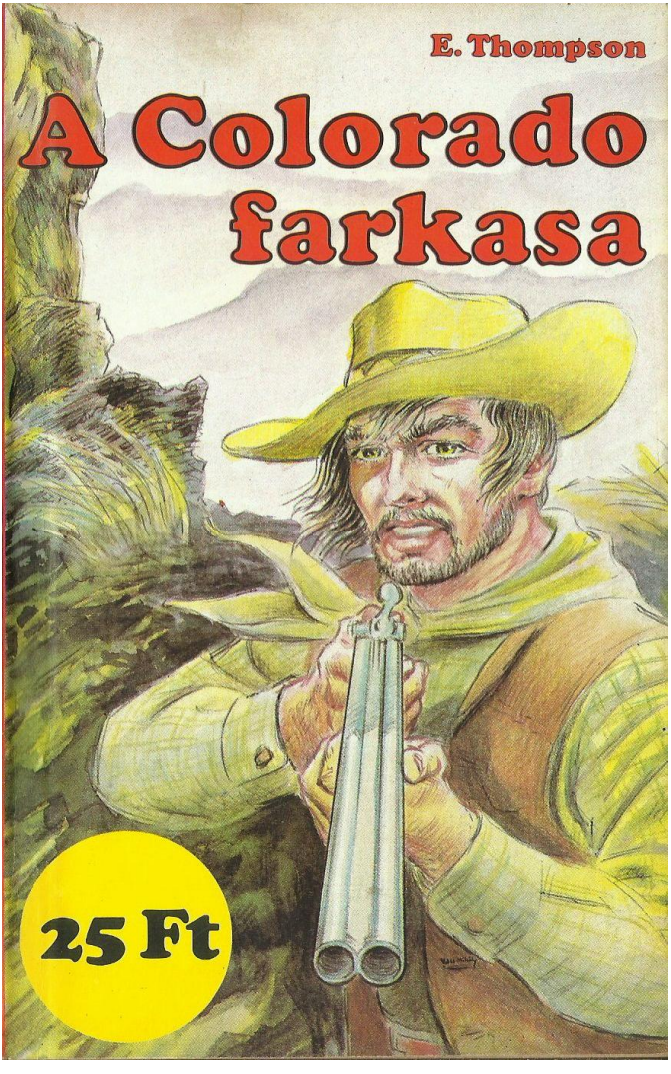

25 Ft

E. Thompson

A Colorado farkasa

E. Thompson

A Colorado farkasa

Vadnyugati történetek

Sajtó alá rendezte: B. Csáky Edit

A fedéltervet készítette: Vass Mihály

© Barsi Ödön örököse, 1989

ISSN 0238-6429
ISBN 963 322 922 7

Kiadja a Népszava Kiadó Vállalat
A kiadásért felel: Kiss Jenő vezérigazgató
Szedte a Szikra Lapnyomda, 89-1530
Felelős vezető: Dr. Csöndes Zoltán vezérigazgató
Felelős szerkesztő: B. Csáky Edit
Műszaki vezető: Bősze Lajos
Műszaki szerkesztő: Hödl Mária
Megjelent: 4,07 A/5 ív terjedelemben
Budapest, 1989

Nyomta az Athenaeum Nyomda, 89.1717
Felelős vezető: Szlávik András vezérigazgató

Eldörren a colt

Iszonyú, vad ordítás harsant a dermedt csöndbe, mintha a préri farkasa, a coyote üvöltött volna fel. Az emberek arcára kiült a rémület, a szemek tágra nyíltak...

A South Platte River mellett feküdt a kis város, Redford. Pár házból állott a település: a Rocky lábánál, a préri szélén. A városka kocsmája a Rocky felé nézett, s onnan hallatszott a vad üvöltés ...

A nagy kocsmateremben az emberek a falhoz lapultak, s úgy néztek arra a két emberre, aki a terem közepén állt egymással szemben. Az egyik, Charles Hookey, magas, széles vállú, vörös hajú cowboy volt. Szeme vörösen izzott, arca piroslott, mintha lázas lett volna. Hookey üvöltött az előbb. Szája megvonaglott, s dühösen harsogta a szavakat.

- Az apád is bandita volt, John Moran! Te is az leszel...

John Moran sápadt arccal állt szemben a hatalmas termetű Charles Hookeyval. Fehér arcából feketén csillogtak elő szemei. Keze meg-megrándult, mintha az övéről lelógó colthoz akart volna kapni. Látni lehetett rajta, hogy erőszakkal fékezi a dühét.

- Az apámhoz semmi közöd, Hookey! Amit tett, azért megfizetett.

Hookey felröhögött, gúnyosan, durván.

- Ismertük Jim Morgant. Ott lőtték le a seriff emberei a Garden of the Godsnál, a Bálványkertnél.

A fiatalember szemei tüzeltek. Hangja most kemény lett, szinte csattant.

- Hagyd abba, Hookey, mert...

A nagydarab ember teljesen kivörösödött.

- Mert? - ordította tele szájjal. - Ki hajtotta el az éjszaka Daniel Keating marháit, mi?

- Engem gyanúsítasz? - A hangja csattant, mint a pisztolylövés.

Hookey arcán durva mosoly jelent meg.

- Téged, John Moran! - s keze lecsapott a revolvere agyára.

Moran villámgyorsan kapta elő a coltot és tüzelt. Hookey hatalmas teste megingott, majd tompán csattant a földön.

Egy pillanatig csönd volt, mintha a halál kettévágta volna az életet, aztán felmorajlott fenyegetően a tömeg. Mintha Charles Hookey halott teste bosszúért kiáltott volna...

John Moran szeme megszürkült, szinte kiabálva mondta.

- Nem vagyok bandita! Keating marháit nem én hajtottam el! Láttátok, hogy Hookey belém kötött?!

Kintről éles hang hallatszott.

- Seriff! Hé, seriff!

Moran teste kilódult az ajtón. Revolvere agyával fejbe verte az eléje álló cowboyt, s hatalmas ugrással termett a lován, a fekete Blacken.

Egy pillanatig még habozott, de mikor az utca végén feltűnt Harry Power, a seriff alakja, belevágta sarkantyúit a lova oldalába és elvágtatott. Száguldó lova hatalmas porfelhőt vert fel az úton.

Redford kis város volt, amelyet a szükség hozott létre. A préri zölden futott mellette a messzi végtelenbe, míg háta mögött feketén magaslott fel a Rocky Mountains, a Sziklás-hegység félelmetes árnya. Redford összekötő kapocs volt a hegység és a préri között, ahol egyformán pihent meg a bányász és a cowboy. A South Platte River mellette kanyargott Julesburg felé. Körülötte, távoli messzeségben farmok terültek el. Ott volt mindjárt a Dolan-farm, a Sullivan-farm, s óriási félkörben a Keating-farm. A hegyek lábánál, szinte nekitámaszkodva terült el a Moran-farm is.

Redford tulajdonképpen egy széles utca volt. Kocsma, postahivatal, bank és kovácsműhely, meg a börtön, ezekből az épületekből állott a település, amely mégis büszkén viselte a város nevet. Pár ház, és szürke, nyomorúságos viskók egészítették ki még a várost.

A seriff, Harry Power kemény ember volt. Negyvenen felül lehetett, de szeme még mindig tüzesen ragyogott. Keze biztosan járt, s revolvere ritkán tévedt. Nézte a halott Charles Hookey-t, a halott homlokán azt a fekete lyukat, ahol beleszaladt Moran golyója. Szeme végigvillant az embereken.

- Mi történt itt?

Az emberek összenéztek, aztán egyszerre nyol-

can-tízen kezdtek beszélni. A seriff felemelte a kezét.

- Csönd legyen, emberek! Claney - intett a komor képű kocsmáros felé - te beszélj!

A kocsmáros megrántotta a vállát.

- Hookey a múlt éjszakai támadást mesélte. A Keating-farmról elhajtottak pár marhát. Hookey Keating-cowboy volt. Amikor Moran belépett, rátámadt. Azzal vádolta meg Hookey, hogy ő hajtotta el a marhákat. Szó szót követett, Hookey Moran apját kezdte szidalmazni, hogy az is bandita volt, tehát a fia is az...

A seriff szája megrándult.

- Jim Moran nem volt bandita. Csak revolverhős .

Claney újra rántott egyet a vállán.

- Mit törődöm vele, Power. Ezen vesztek össze.

- Ki lőtt először?

Claney habozott.

- Hát...

- Ki vele, Claney! Az igazságot! Hookey revolveres ember volt.

- Hát Hookey rántott először revolvert, de Moran gyorsabb volt. Ő lőtt először...

A seriff az emberek felé fordult. Naptól cserzett arcú cowboyok, kérges kezű bányászok álltak körülötte.

- Így volt, emberek?

Halk morgás volt a válasz. Egyik-másik bólintott.

- Így történt, seriff...

Durva arcú, szúrós szemű cowboy lépett be.

Henry Horton volt. Megállt a halott előtt. Élesen kérdezte.

- Ki tette ezt?

A seriff ránézett. Szemei acélosan villantak fel.

- Miért érdekel, Horton?

A cowboy szája megremegett.

- Hookey Keating embere volt, seriff. Jogom van tudni.

Power bólintott.

- All right, Horton! Moran önvédelemből lelőtte Hookeyt. Elég ez?

Sötét pillantás érte az arcát.

- Te mondod ezt, seriff?

Harry Power kiegyenesedett. Ajka körül kemény mosoly bujkált.

- Én mondtam, Horton!

A cowboy szája megrándult.

- Ezt megköszöni neked Keating, seriff... - sarkon fordult és kiment az ajtón.

A seriff utánakiáltott.

- Megmondhatod Keatingnek, hogyha Morannak egy haja szála is meggörbül, akkor velem gyűlik meg a baja...

A cowboy már a lován ült. Gúnyosan mosolygott.

- Ne félj, seriff! A hajszála nem fog meggörbülni! - megugratta a lovát, és elvágtatott.

A Moran-farm a préri legjobb földjén terült el: a fű zöld, a föld fekete. Széltől, vihartól védett terület volt, ahol két-három cowboy rendben tudta tartani a csordát.

Késő délután volt. A nap sugarai már ferdén estek a sziklafalakra, amelyek ilyenkor már sötét árnyékot vetettek a tanyára.

John Moran idegesen járkált fel és alá a tornácon. Minden pillanatban várta a seriffet. Úgy érezte, hogy számot kell adnia arról, amit tett. Nem azért vágtatott el, mert ki akart bújni a vizsgálat alól, hanem mert félt a vérétől. Az apja vére lobogott benne, Jim Moran vére, akit a Garden of the Godsnél terítettek le. Jim Moran nem volt bandita, csak revolverhős, és revolvere vitte a halálba. Ellene zúdult a vidék, lépre csalták és lelőtték, mint a veszett ebet. Ez lenne az ő sorsa is, ha nem fegyelmezné magát! Más ember már régen revolvert rántott volna Hookey pimaszságára, de ő várt, várt a végsőkig... Tudta, hogy mit akar Hookey, Keating cowboya. Lelőni! Keating még apja életében szemet vetett a farmra, s mikor apja nem adta, megfenyegette. De Jim Moran csak nevetett. Nem félt Keatingtől. És mégis Keating lett a végzete. Fellázított egy greenhornt ellene, s a szerencsétlen rosszul járt, mert gyilkos kedvében találta Jim Morant. Így kezdődött el az üldözése, amelynek végére a halál tett pontot...

Ugyanezt akarta vele is megtenni Keating, azzal a különbséggel, hogy Hookey veszedelmes revolverhős volt. De tévedett. Jim Moran fiának keze biztos volt, mint a halál....

Redford felől egy lovas vágtatott a tanyára. John Moran mindjárt ráismert. Jack Kilby volt, az egyik cowboya. Lováról szakadt a tajték. Beért a tanyára, lefékezte a lovát és leugrott.

- Helló, John! A seriff önvédelmet állapított meg. Claney nagy nehezen bevallotta az igazat.

John Moran lelkéről nehéz teher szakadt le. Keating terve tehát nem sikerült. Bérencének halála elég figyelmeztetés lesz neki.

Ránevetett Jack Kilbyre.

- Ez jó újság, fiú! Szóval az öreg Harry Power nem dőlt be Keatingnek.

Jack Kilby megrázta a fejét.

- Nem, John. Sőt figyelmeztette Horton által Keatinget, hogy ne próbáljon ellened támadni...

Két lovas vágtatott feléjük. Allan Guthrie és Walter Dunn, Moran másik két cowboya. Guthrie öreg, ősz hajú cowboy volt, aki itt öregedett meg a Moran-tanyán. Együtt harcolt Jim Morannal, most meg a fiút szolgálta. Fürgén ugrott le a lováról. Útközben csavarta meg a cigarettáját, cowboy-módra, fél kézzel. Mire a tornácra ért, már régen füstölt is.

- Hallottam a seriff döntését, John. Ez egyszer szerencséd volt.

Moran bólintott.

- Az a szerencsém, hogy Harry Power becsületes ember.

Az öreg letelepedett.

- Nézzünk szembe a dolgokkal, John! Négyen vagyunk mindössze a tanyán. Háromszáz marha legel kint a mezőn. Ha Keating támad, akkor végünk van.

Walter Dunn a hegyek felé mutatott.

- Vigyük a szorosba a csordát... A házat pedig tartani tudjuk mi is.

Moran felállt.

- Nem játszok bújócskát. Ha Keating támad, akkor állok elébe... - s szemében most furcsa zöld tűz kezdett égni.

Allan Guthrie melléje lépett. Keze szeretettel esett Moran vállára.

- Figyelj rám, John! Ne hívjuk ki a végzetet magunk ellen.

John Moran kiegyenesedett. Keze lecsúszott a coltra.

- Ha Keating harcolni akar, én állom ...

A nap vörösödni kezdett a hegyek felett, s mint a vér, úgy borította el a prérit

Daniel Keating farmja alig tíz mérföldnyire feküdt a Moran-farmtól. Félkörben szaladt a földje Redford körül, a folyótól a folyóig. A félkörben három farm terült el még Redford előtt. A szélső a hegyeknél, a Moran-farm, aztán Sullivan földje, végül Dolané. Redfordban tudott dolog volt az, hogy Keating mindhárom farmot el akarja nyelni. Azt mondogatta mindig, hogy a South Platte River mentén csak ő lehet az úr...

Keating farmján várszerű épület volt. Valamikor az indiánok ellen építették. Várszerű jellegét még most is megtartotta, amikor pedig már kiűzték a cheyenne indiánokat Coloradóból.

Rőt aranypor izzott még a levegőben, amikor Henry Horton visszaérkezett a tanyára. Leugrott a lováról, és besietett a főnökhöz. Nem sok idő telhetett el, amikor megszólalt a ház előtt a gong. Két

mély ütés hallatszott, mely belehasított a préri csöndjébe. Alvezéreit hívta Keating.

Daniel Keating a szobájában ült. Haja fehér volt már, szeme kéken csillogott. Arca lágynak látszott, szinte jóságosnak az első pillanatra, de a jó megfigyelő csakhamar felfedezett rajta kemény vonásokat. Ravasz volt Keating, mint a róka; vad, mint a farkas; erős, mint a szürke medve; és kegyetlen, mint a tigris ...

Mozdulatlanul ült az asztal mellett, s félig lehunyt szemei alól figyelte Hortont.

- Szóval Harry Power üzent. - Gúnyos mosoly ült a szája szögletében. - Majd meglátjuk, hogy holnap milyen kedve lesz a seriffnek.

Egymás után érkeztek az emberei, helyesebben az alvezérei. Mert hogy mennyi embere volt Keatingnek, azt senki sem tudta. Jött az öles termetű Mason, a köpcös Lybbe, a cingár Knight, a szúrós szemű Laverton, a madárfejű Atkinson és végül a sánta Bradley. Együtt volt Keating vezérkara, Colorado legveszedelmesebb banditái, akikre a kormányzó föltétlenül kimondta volna a halált, ha véletlenül kézébe kerültek volna.

Csöndesen figyeltek az asztalnál ülő Keatingre, aki most lassan, minden szót hangsúlyozva beszélni kezdett.

- Hookeyt lelőtte a fiatal Moran, és a seriff önvédelemnek minősítette a tettét. De a seriff meg is fenyegetett.

A madárfejű Atkinson felmordult.

- Pokolra vele, főnök! Szitává lőjük, amikor akarod.

Keating keze felemelkedett.

- Nem kételkedem benne, Atkinson, majd sor kerül rá. Most másról van szó. Mason két emberrel, Chesneyvel és Bushsal lesben áll a Moran-tanyánál. Ha Moran elhagyja a tanyát, elkapjátok, de élve. Beszélni akarok vele ...

- All right, főnök! - mondta Mason.

- Atkinson pedig Lybbéval meg Bradleyvel kirabolja ma éjszaka a redfordi bankot.

Atkinson bólintott.

- Rendben van, főnök!

- Knight három emberrel rátör a Sullivan-tanyára. Elhoztok annyi marhát, amennyit tudtok. Laverton Hortonnal, Dolan csordáját próbálja elhajtani.

Elhallgatott. Szeme vidáman csillogott. Aztán csöndesen tette hozzá.

- Ez a feleletem Power fenyegető szavaira.

Az alkonyodó nap vörös színe reszketett a préri zöld füvén, mintha utoljára akarta volna megsimogatni a végtelen síkságot.

Aztán lehullott a nap a hegyek közé.

A rémület éjszakája

Redford éjszaka olyan volt, mint a halottak városa. A csönd szinte torkon ragadta. A cowboyok már visszatértek a prérire, s a bányászok is visszamentek a hegyekbe. Az éjszaka úgy hullott Redfordra, mint a halotti lepel.

A város felé három lovas közeledett. Lovaik feketék voltak, mint az éjszaka, arcukat fekete álarc takarta.

Atkinson volt az egyik, Keating alvezére, Lybbe és Bradley a másik kettő. A város szélén megálltak. Atkinson Bradleynek intett.

- Itt maradsz a lovaknál.

Bradley bólintott, és behúzódott a három lóval az árnyékba. Atkinson és Lybbe óvatosan haladt előre. A bank, kis földszintes épület, a postahivatal mellett feküdt. Edgar Chalk kezelte, az ő pénze feküdt benne. Chalk alacsony emberke volt, valahonnan Denver környékéről került ide Redfordba, s pénzkölcsönzéssel meg aranybeváltással foglalkozott.

A két bandita óvatosan osont előre. A bank egyik ablaka előtt megálltak. Zsákba burkolt husáng került elő. Tompa csattanás hallatszott, aztán csönd...

Atkinson óvatosan szedte ki a betört ablakot, benyúlt és kinyitotta. Pillanatig körülnézett, aztán

maga után intve Lybbét előremászott. Az irodában voltak. Asztal, székek alkották a berendezést és egy nagy szekrény...

Atkinson intett.

Feszítővasat vett elő, és beledugta az ajtónyílásba. A földre helyezett gyertya fénye kísérteties árnyékot vetett a falra. Lybbe idegesen cigarettázott az ablaknál, keze a revolvert markolta. Atkinson túl lassan dolgozott. Mintha nem bírna a szekrénynyel.

Zaj hallatszott. A ház felé vezető ajtó kivágódott, és az ajtóban megjelent Chalk hálóinges alakja. Kezében revolvert tartott. Meglátta a szekrénynél dolgozó Atkinsont és felkiáltott.

- Gazember! - és revolvere máris dörrent.

Atkinson megtántorodott. Furcsa, torz hang szakadt ki belőle, és a melléhez kapva eldőlt...

Lybbe tüzelt. Ideges volt, vagy a keze reszketett, de golyója csak súrolta Chalk arcát. Gyors mozdulattal tüzelt újra a bankár. Lybbe felordítva kapott a vállához és lőtt...

Chalk nyögve esett a földre, kezéből a revolver kirepült.

Lybbe felkapta a mozdulatlan Atkinsont, és óriási fájdalma ellenére kicipelte az ablakon át. Lihegve támolygott a lovak felé. Claney kocsmájában már fény gyulladt ki, s a börtön felől is zaj hallatszott.

Brandley sántított feléje.

- Fogd már! - lihegte vörös arccal. - Nem szabad, hogy itt találják.

Bradley a lóra dobta a halott Atkinsont, gyors

mozdulattal kötözte le a nyergére. Lybbe már fent ült a lovon.

- Mi történt, Lybbe? - kérdezte Bradley.

Lybbe intett.

- Gyerünk, Bradley, mert a pokol szabadul el Redfordban.

A lovasok vágtatva indultak el a prérin, míg Redfordban kigyulladtak a lámpák...

A seriff komoran állt a bank irodájában. Moulin, az orvos a sebesült Chalkot vette kezelés alá. A bankár arca véres volt, sebes. Az első golyó az arcát súrolta, véres barázdát húzva rajta, a másik golyó a koponyáját. Egyik golyó sem volt halálos...

Harry Power rávillantotta szemeit.

- Beszélj el mindent, Chalk!

A sebesült ember szemei riadtan égtek.

- Zajt hallottam, seriff. Felkaptam a revolverem és odasiettem. A pénzszekrénynél egy ember állt, az ajtót feszítette. Gondolkodás nélkül lőttem. Melléhez kapott és elzuhant. Akkor az ablak felől dörrent egy fegyver. Az arcomat súrolta a golyó, mintha tüzes vassal vágták volna végig. Lőttem ... Az álarcos a vállához kapott, de utána rögtön tüzelt. Valami tompa bökést éreztem a fejemen, s elkábultam ...

- Mutasd a fegyvered!

Chalk a padlóra mutatott.

- Ott van, Harry!

A seriff felvette a coltot.

- Két golyó hiányzik. Negyvenötös colt... Azt mondod, hogy a vállába lőttél? Majd meglátjuk.

John Moran nem tudott nyugodni. Égette a lelkiismeretét Hookey halála, bár tisztán érezte, hogy nem tehetett mást. Küzdött a vére ellen, Jim Moran vére ellen. Nem akart revolverhős lenni, csak farmer, dolgozó, becsületes farmer. Amikor anyja meghalt, megfogadta, hogy nem ránt revolvert, csak akkor, ha az életét kell védenie. Tegnap az életét védte. Mégis kellene beszélnie Harry Powerrel, a seriffel. Power látta őt menekülni, és mégsem üldözte. Pedig, ha Power lóra ül, nemigen lehet menekülni előle, még a fekete ménnel, Blackkel sem...

Felöltözött és kiment az istállóba. Felnyergelte a lovát és felkeltette Walter Dunnt.

- Bemegyek Redfordba. Ha Guthrie keres, mondd meg, hogy a seriffnél vagyok.

- All right, John! - morgott Dunn, és a másik oldalára fordult.

Csöndesen lovagolt a sötét éjszakában Redford felé. Messze távolról lovak dobaját hozta feléje a szél, mintha a cowboyok csordákat tereltek volna a prérin. Egy pillanatra eszébe jutott, hogy mi az ördög ütött Sullivanba vagy Dolanba, hogy éjszaka terelik a csordát, de aztán lekötötte a saját gondja. Nem engedi a tanyáját Keating kezére jutni, ha addig él is. Tetőtől talpig cowboy volt, és az is marad. Furcsa hírek keringtek Daniel Keatingről. Némelyek esküdtek a becsületességére, mások meg azt mondták, hogy Colorado legnagyobb gazembere. Egy biztos, hogy emberei csupa válogatott revolverhősök, kegyetlen banditák De nem lehet rájuk bizonyítani semmit. Éppen úgy tűntek el

marhák Sullivantól, Dolantól, mint Keatingtől. Csak a látszatért raboltatta meg önmagát...

Felfigyelt. Ösztönösen rántotta meg a kantárszárat. Valami veszélyt érzett. Figyelve nézett körül. Mindenütt csönd és nyugalom. Az út sziklák között, a Rockynak a prérire nyúló részei között kanyargott Redford felé. Mitől fél? Hiszen vele van revolvere, jól hordó negyvenötös coltja...

Továbbindult. Egyenletesen lovagolt. Valami surrant a levegőben. Megtorpant és a revolveréhez kapott. Lasszó vetődött rá és egy kemény rántás kirepítette a nyeregből... Tompán csattant a földön a teste.

Sötét alakok rohantak feléje. John Moran a földről tüzelt. Valaki felordított; de újra megfeszült a kötél, fején revolveragy csattant, és elkábulva nyúlt el...

Két alak állt mellette. Egy hatalmas termetű ember, aki most tette vissza a revolverét az övébe. Hangja durva volt.

- Nézd meg, Chesney, hogy mi van Bushsal. Lehajolt az ájult John Moranhoz és feldobta a lovára. Lekötözte a lábait és a kezeit.

- Bush halott. Homlokába kapta Moran golyóját.

Mason vadul káromkodott.

- Lökd fel a lóra... és gyerünk! A főnök szétrobbantja a prérit...

A két bandita vad vágtatásba kezdett. Az egyik nyeregben a halott Bush, a másik nyeregben az eszméletlen John Moran.

Daniel Keating szemei villámokat szórtak. Hangja dörgött. Lybbe és Bradley komoran álltak előtte.

- Ostoba greenhornok vagytok! Atkinson halott, és még a pénzt is otthagytátok.

Lybbe közbevágott.

- Chalk hirtelen lepett meg bennünket, főnök, és azonnal tüzelt. Menekülni kellett...

Mason lépett be Chesneyvel. Keating haragja feléjük fordult.

- Ki fogta a lasszót?

Chesney hangja remegett.

- Bush ... ő a legjobb dobó. Lerántotta a lóról John Morant, és feléje szaladt. Moran lőtt, és Bushnak vége lett...

Keating hirtelen Lybbe felé fordult.

- Hol sebesültél meg?

A bandita a válla felé bökött.

- A vállamon... nem veszélyes, csak hússeb ...

Keating intett.

- Hozzátok be Morant!

Máson kiszólt, mire két cowboy belökdöste a. kábult fiút. John Moran szemei tűzben égtek. Villogva nézett széjjel, és megakadt tekintete Keating arcán.

- Mit akarsz tőlem, te... - és szava elfulladt.

Keating mosolygott.

- Megmondom, Moran. Eddig két emberembe kerültél. Lelőtted Hookeyt és Busht.

- Te bérelted fel ellenem Hookeyt, Keating! A másik meg lasszót dobott rám...

- All right, Moran! De mégis fizetned kell. Fi-

gyelj rám! Átadod a tanyát nekem, még valami kis pénzt is kapsz, aztán mehetsz tovább...
Moran szája megrándult.
- Ameddig élek, addig nem jutsz a tanyámhoz, gazember!
Hidegen csapott rá a szó.
- Akkor meghalsz, Moran, még ma éjszaka.
A fiú felemelte a fejét. Szemei most tüzesen csillogtak.
- Akkor meghalok, Keating. De Harry Powernek felelni fogsz az életemért.
- Az utolsó szavad ez, Moran?
- Utolsó, Keating!
Intett. Fölényes nyugalommal.
- Vigyétek ki!
A két cowboy megragadta és kilökte a megkötözött embert.
Lybbe arca sápadt volt.
- És most mi lesz, főnök?
Kintről zaj hallatszott. Az ajtó felpattant, és Knight meg Laverton lépett be. Keating rájuk nézett.
- Sikerült?
A cingár Knight mosolygott.
- Százötven marhát hajtottam el a Sullivan-tanyáról, Laverton és Horton pedig százat hozott Dolantól. A rendes helyen vannak, az Ördög-szorosban ...
Keating bólintott.
- Jól van, fiúk.
Horton lépett be. Arcáról csurgott a verejték.

- Hol voltál, Horton? - Keating hangja keményen csengett.

A durva arcú cowboy felemelte a fejét.

- Redfordban. Chalk csak megsebesült, és azt mondta a seriffnek, hogy az éjszakai támadó vállába lőtt. Revolvere negyvenötös colt. Harry Power, a seriff nemsokára elindul ide ...

Keating füttyentett. Arca komolyra vált. Gyors léptekkel sétált fel és alá. Hirtelen megállt..

- Lybbe...

A cowboy szinte remegve állt előtte.

- Lóra ülsz! Két ember veled megy. Elviszed magaddal Bush holttestét is. Kint eltemeted az Ördög-szorosban. Akkor jössz csak vissza, ha hívlak. Indulás!

Lybbe sápadt arccal ment ki a szobából, majdnem támolyogva. Pár perc múlva behallatszott a vágtató lovak patáinak dobogása.

Keating fel, s alá sétált. Arcán most ördögi gonoszság ült.

Horton köhécselt.

- Főnök, intézkedj! Atkinson holtteste még ott kinn van, és az átkozott Moran is ...

Keating megállt és halkan felnevetett.

- Mióta van a farmon Atkinson?

A sánta Bradley felelt.

- Öt napja jött Utah-ból, főnök.

- Nem volt még Redfordban?

- De igen, egyszer... De nem tudják, hogy a te legényed.

Keating mosolygott.

- Chalk a vállába lőtt negyvenötös colttal, mi?

Elképedve néztek össze. Mit akar Keating? Hirtelen megbolondult talán? De felcsapott Keating hangja.

- Horton és Bradley maradjon itt! A többi elmehet. Te, Laverton, felszerszámozol négy lovat, az egyikre felkötözöd Atkinson holttestét. Knight, vezesd be Morant! Gyorsan!

Cigarettát sodort és rágyújtott.

Moran villámló szemekkel nézett bele Keating szemébe. Háta mögött a sánta Bradley és Horton állott.

- Mit akarsz tőlem megint, Keating?

A bandita mosolygott. Máskor lágy arca most kemény volt, kegyetlen, mint a tigrisé.

- Moran! - hangja vészesen hideg volt, a fiú önkéntelenül megborzongott. - Még egyszer megkérdezem: átadod-e a tanyát? Igen vagy nem?

A fiatal cowboy nyugodtan állt. Csak a szája rándult meg.

- John Morannak csak egy szava van, Keating! - mondta csendesen.

Keating kezében már ott volt Moran revolvere. Mosolyogva játszott vele.

- Jó fegyver ez, Moran. Jó negyvenötös colt, s az agyán csak egy rovás. Charles Hookey halála.

John szemei felszikráztak.

- Még csak egy, Keating? És az az embered, akit alig egy órája lelőttem? Az kettő! De a harmadik rovás a te halálodat jelenti Keating! Hallod ezt?

A bandita mellé lépett, és lelökte a megkötözött

fiút egy székre. Pár pillanat alatt lekötözte a székhez, kétlépésnyi távolságban megállt. A revolvert felemelte.

- Most meghalsz, Moran!

- Gyáva gyilkos!

A revolver csöve rámeredt. Rá a bal vállára. Moran hangja rekedten csengett.

- Rosszul célzol, Keating! Egy arasszal a szívem fölé!

Keating arca meg sem rebbent. A colt csöve rámeredt feketén Moranra. Aztán meghúzta a ravaszt. A revolver feldörgött és Moran felnyögött...

Horton és Bradley sápadt arccal állt a szobában. Figyelték Keating ördögi arcát, aki most leengedte a revolvert, és Moranhoz lépett.

- Rosszul vagy, fickó?

Morant az ájulás környékezte, de igyekezett tartani magát.

- Gazember! Még célozni sem tudsz! - suttogta.

Keating a revolver agyával a fejére csapott. Tüzes karikák táncoltak a szemei előtt, és elfeketedett előtte minden.

Keating belökte a revolvert Moran övébe, és elvágta kötelékeit. Az ájult test tompa csattanással bukott le a földre ...

- Lóra ültök. Lelovagoltok a kanyarhoz, amely a Moran-tanya és Redford között fekszik, ahonnan ide ágazik el az út. Atkinson holttestét és Morant az útra dobjátok. Moran és Atkinson lovát otthagyjátok, az úton. Aztán szélsebesen jöttök vissza.

- Reggelre nyakunkon a seriff...

Keating mosolygott. Csöndesen fújta a füstöt a mennyezetre.

- Ma éjszaka ki akarták rabolni Chalk bankját Redfordban. Atkinson és Moran. Chalk Atkinsont lelőtte, Moran vállába golyót eresztett. Negyvenötös colttal. Te mondtad, Horton, hogy Morannak negyvenötös coltja van!

A két bandita tátott szájjal nézett a cigarettázó Keatingre. Aztán felüvöltöttek.

- Te vagy a legnagyszerűbb bandita! - ordította Horton.

Keating csak mosolygott.

- Induljatok! - És csöndes macskaléptekkel elhagyta a szobát.

Az ítélet

A hajnal végigsugárzott a prérin. Nedvesen ragyogott fel a zöld mező, feketén a Rocky. A sötét háttérből felvillant a hegyek havas csúcsa ...

A seriff, Harry Power komoran lovagolt a kis csapat élén. Mindössze öt embert tudott összeszedni, akik hajlandók voltak a Keating-farmra lovagolni vele. De ez az öt ember aztán acélból volt. Mellette lovagolt Ted Sullivan, Bert Dolan, a két farmer, akik a legderekabb emberei voltak a South Platte River környékének. Vele lovagolt Dolan három cowboya is.

Dolan előreugrott.

- Gondolod, hogy harc lesz, Harry?

A seriff morgott.

- Nem tudom. Keating nem mer ujjat húzni a törvénnyel. Meg kell engednie, hogy megnézzük az embereit.

Sullivan megvonta a vállát.

- Ha Keating emberei voltak a bankrablók, akkor már messze vágtatnak.

- Chalk esküszik arra, hogy az alakjuk ismerős volt. Álarc takarta az arcukat, de az alakjuk ismerősnek tetszett. Márpedig a bankárnak jó szemei vannak.

Dolan a Moran-tanya felé intett.

- Ne hívjuk el Morant és a legényeit is?

A seriff tagadólag rázta meg a fejét.

- Nem! Morannak soká csendben kell maradnia. Nem szeretik a környéken a Moranokat.

Dolan megrántotta a kantárszárat és előremutatott.

- Nézd csak, seriff!

Az úton, a kanyarban két ló legelt, s a földön két mozdulatlan test feküdt.

A seriff felkiáltott.

- Mi történt itt? — előreugrott és a többi lovas vágtatva követte. Csakhamar odaértek. A seriff leugrott a lóról és odarohant. Megfordította az egyik testet. Egy pillanatig hallgatta a szívét, de aztán rámeredt a halott mellére, ahol feketén száradt meg a kiömlött vér.

- Ez halott már - morogta.

Dolan felé kiáltott.

- Nézd! A másik John Moran! Úristen! Mi történt itt?

A seriff Moranhoz lépett.

- Még él - mondta és feltépte a ruháit. A bal vállon lőtt seb vöröslött.

Zavarodottan állt fel.

- A vállába lőttek... - morogta.

Az egyik cowboy felkiáltott.

- A vállába ... hiszen Chalk is ... - és elhallgatott.

Egymásra néztek. Itt minden egyezik. Az egyik halott, a másik a vállán sebesült...

Lódobogás hallatszott. A Keating-farm felől kis csapat vágtatott, elöl Daniel Keatinggel.

- Ördög és pokol! - dühöngött Dolan - még csak ez hiányzott!

Keating már ott is volt. Megállította a lovát a csoport mellett.

- Mi történt itt, seriff?

Harry Power megrántotta a vállát.

- Még nem tudom. Egy ember halott, John Moran sebesült.

Horton előrefurakodott, aztán felkiáltott.

- Nézze csak, főnök! Ez az ember ólálkodott tegnap a bank körül... - Milyen jó, hogy Moran lelőtte!

Keating a lóról Moran fölé hajolt. Halkan fütytyentett.

- A vállán sebesült meg. - Hirtelen Hortonra nézett. - Te azt mondtad Horton, hogy Chalk a támadó vállába lőtt.

A seriff felmordult.

- A nyomozás az én dolgom, Keating.

A bandita mosolygott.

- Úgy van, seriff! Tudjuk. De azt is tudjuk, hogy John Morant menteni szokta, mint Hookey esetében. Emlékezzék rá, hogy Hookeynek gyanús volt Moran. Egyszerűen lelőtte. Gondom lesz rá, hogy ez a nyomozás rendben folyjon le. A bankrablást nem engedem eltussolni.

- Emberek! - fordult a többihez - tanúim vagytok arra, hogy Morant sebesülten találtuk az úton, egy halott mellett. A vállán sebesült meg. Követelem, hogy nézzék meg a golyót, vajon beleillik-e Chalk fegyverébe. Good by, seriff... - és elindult Redford felé. A legényei utána.

A seriff sötét tekintettel bámult maga elé, aztán csendesen mondta.

- Bevisszük Morant meg a halottat Redfordba. Gyerünk!

Claney kocsmája tömve volt. Vad arcú cowboyok itták a torkot kaparó whiskyt, s nagyban tárgyalták a Denverből kiszállt vizsgálóbiztos ítéletét. Az esküdtszék, amelynek tagjai között Keating is helyet foglalt, bűnösnek mondta ki John Morant. Nem kapott sokat, mindössze két évet. Holnap szállítják be Denverbe. Moran tagadott, ártatlanságát hangoztatta, megvádolta Keatinget, furcsa mesét mondott el az éjszakáról, de minden hiába volt, mert nem tudott bizonyítani. Chalk revolverébe pontosan beillett a golyó, amelyet Moulin doktor szedett ki Moran vállából. Moran revolveréből két golyó hiányzott, és ami a legfontosabb volt, Chalk ingadozva ugyan, de felismerni vélte Morant. John Moran pedig nem tudta igazolni, hogy merre járt az éjszaka, amikor a rablás történt. Cowboya vallomása még ártott is neki. A halottat nem ismerték fel, nem tudták, kicsoda. Keating cowboyai, Holton és a sánta Bradley tanúsították, hogy idegent láttak előző délután a bank körül ténferegni, s később, amikor Moran lelőtte Hookeyt, látták, amint az országúton Morannal beszélget. Ezek voltak a döntő momentumok s ezek alapján ítélték el John Morant...

A füst kígyózva ömlött az ajtón kifelé, ahányszor kinyitották. Claney ma jó üzletet csinált, hi-

szen a tárgyalásra majdnem minden környékbeli cowboy és bányász bejött.

- Az apja fia - mondogatták -, annak bátorsága nélkül - amikor látták, hogy Moran még a bizonyítékok súlya alatt sem akar megtörni.

Claney kocsmájában ivott a Keating-farm legénysége is. Keating jónak látta behozni néhány emberét. A sarokban ültek, szinte különválva a többitől. Ott volt Henry Horton, Mason, Knight és Bradley.

Daniel Keatinget várták, aki Claneyvel beszélgetett a pultnál.

Az ajtó kinyílt és Harry Power, a seriff lépett be az ivóba. Arca sápadt volt, de kemény. Szeme körülvillant az ivón. Aztán kurtán szólt oda a Keatinggel beszélgető Claneyhez.

- Whiskyt!

Keating szembefordult a seriffel.

- Lakat alá tette a fickót, seriff?

Power sötéten nézett rá.

- Mintha nagyon örülne neki, Keating.

Cigarettát sodort, rágyújtott.

- Ahogyan mondja, seriff. Minden törvénytisztelő polgár örül, ha a bűnös meglakol. Nem ez a véleménye, seriff? - és szemei furcsán villantak fel.

A seriff tekintete végigsiklott rajta.

- Mondja, Keating! Lybbe hol van?

Keating egy pillanatra megrezzent, de csak egy pillanatra. Senki sem vette észre, csak a seriff. Mosolygott. A vaklövés talált.

- Miért érdekli, seriff? Talán elkövetett valamit?

- Valamit?!... - mosolygott. Majd felvette az eléje tett poharat és ivott, s csendesen kérdezte. - Magának nem tűntek el állatai, Keating?

A bandita figyelni kezdett. Valamit tud a seriff, vagy csak tapogatózik?!

- Maga nagyon jól tudja, hogy eltűntek. Moran rabolta el.

- Sullivantól is, meg Dolantól is?

Keating rámosolygott.

- Nem tudom. - Azzal sarkonfordult és az emberei felé ment.

Egy Dolan cowboy könyökölt a seriff mellé, Tom French.

- Whiskyt, Claney! - és amikor a kocsmáros elfordult, odasúgta a seriffnek. - Míg Keatinggel beszélgettél, Horton revolvere rád volt szegezve.

A seriff bólintott, és pénzt dobott az asztalra. Elhagyta Claney kocsmáját.

A petróleumlámpa fénye furcsán imbolygott a falakon. A piszkos üveg csak homályosan világított.

A redfordi börtön mindössze öt cellából állt. Keskeny folyosó futott a cellák előtt, s bevezetett a seriff irodájába. A folyosón pipázott az őr, Eddy Garland, keze megszokottan pihent a revolver agyán.

Két cellában volt csak fogoly. Az egyikben Moran garázda cowboya, Jack Kilby horkolt részegen. Leitta magát a sárga földig bánatában, hogy Morant elítélték. Részegségében össze akart tűzni

Keating embereivel, és a seriff, hogy elejét vegye a harcoknak, lecsukatta.

A másik cellában John Moran ült. Arca szürke volt, beesett, szemei alatt fekete karikák gyűrűztek. Már nem ordította ártatlanságát, nem szórta vádjait Keating ellen. Megtört. Legalábbis úgy látszott, hogy belenyugodott a megváltoztathatatlanba. Csendesen ült, szinte apatikusan. A végtelen prérire gondolt talán, fekete lovára, a vad Blackra, a tanyájára ...

A seriff irodájából zaj hallatszott. Két ember beszéde. Eddy Garland felfigyelt. Megismerte a seriff hangját, és az öreg Allan Guthrie beszédét.

Kinyílt az ajtó. A keskeny folyosóra belépett a seriff.

Megállt Garland előtt.

- Moran?

Garland a cella felé intett.

- Ott van bent.

A seriff odalépett a rácshoz.

- John! - hívta a foglyot.

Moran lassan arrafelé fordította a fejét.

- Mit akarsz, Harry?

- Guthrie van itt, John. Beszélni akar veled.

Moran arca a rácsnál volt már. Szemei tüzeltek.

- Hívd ide, Harry!

Allan Guthrie lassú léptekkel jött be, szemei rátapadtak a meggyötört, fiatal arcra. Csendesen nézték egymást. Csak a szemeik beszéltek. Kisvártatva Moran megszólalt.

- Vigyázz a tanyára, Allan, míg távol leszek. Ezerötszáz marha van kinn a legelőn. Add el őket,

mert elhajtják tőletek. A Moran cowboyokkal nem teketóriáznak sokat. Csak pár tenyészállatot tarts meg.

Guthrie bólintott.

- Úgy lesz, John.

Moran folytatta.

- A két fiú maradjon veled. Dunnra vigyázz, mert hevesvérű. Kilby pedig ne kezdjen harcot senkivel.

A seriff felé fordult hirtelen.

- Harry, te becsületes ember vagy. Kérlek, vigyázz egy kicsit a Moran-tanyára.

Harry Power komoran bólintott.

- Vigyázok, Moran.

A fogoly most Guthrie arcába nézett.

- Allan — hangja fájdalmasan csengett - hiszel nekem? Hiszed, hogy ártatlanul ítéltek el?

Allan Guthrie megrázkódott. Hangja erős lett.

- Hiszek, John. A Moranok nem lehetnek gonosztevők sohasem.

A seriff a torkát köszörülte.

- Menned kell, Allan.

John Moran felsóhajtott.

- Menj, Allan! Kilbyt a seriff reggel elengedi. Ugye megteszed, Harry? A Moran-tanyán most minden ember kevés.

Keze átnyúlott a rácson.

- Isten veled, Allan ...

Az öreg cowboy keze átfogta a fiú kezét. Megszorította, aztán sarkonfordult és kibotorkált.

A fogoly utánanézett, míg el nem tűnt. Majd a seriff felé fordult.

- Küldj el hajnalban, Harry Denverbe. Nem akarom, hogy rám bámuljanak az emberek. Ne örüljön Keating megaláztatásomnak.

Harry Power bólintott.

- All right, John - mondta és Garland felé fordult. - A két rendőr már itt van John Moranért. Kora hajnalban átadod nekik a foglyot. Csónakon viszik Denverbe.

Eddy Garland morgott.

- Úgy lesz, seriff.

- Jack Kilbyt hajnalban elküldöd haza. És vigyázz, hogy Keating ne próbáljon lincselni az éjszaka ...

A fogoly felé nyújtotta a kezét.

- Isten veled, John. Érzem, hogy ártatlan vagy. Megpróbálok fényt deríteni az ügyre.

Elindult és kiment. Léptei elhangzottak.

Eddy Garland figyelt, aztán Moran cellája felé ment.

Halkan szólt rá.

- Moran ...

A hajnal fénye rózsaszínbe burkolta Redford városát. Végigseperte a szürke utat, megcsillant a börtön kapuján.

Két rendőr vette közre a foglyot, aki arcát eltakarva haladt közöttük. Leértek a South Platte Riverhez. A fogoly belépett a csónakba, utána a két rendőr. Az evezők meglendültek, és a csónak megindult.

Eddy Garland meglóbálta a kalapját:

- Isten veled, John!

A fogoly nem felelt. Csak a vállai rázkódtak meg, mintha zokogott volna...

Eddy Garland visszament a börtönbe. Kizárta Jack Kilby celláját és ráordított.

- Hordd magad haza!

A cowboy nem kérette magát.

Az alkonyodó nap vöröslött a prérin, amikor Laverton tajtékos lováról leugrott a Keating-farm főépülete előtt. Besietett Daniel Keating szobájába, és annak kérdő tekintetére kurtán felelt.

- John Moran mögött ma délben lezárult a denveri börtön kapuja.

A két ember összemosolygott.

A vágtató árnyék

Három hét múlt el azóta, hogy John Moran mögött becsukódott a denveri börtön kapuja. Az élet zajlott tovább a prérin, mint eddig. Egy napon aztán furcsa hír kelt szárnyra.

Chesney, Keating cowboya Redfordból jött hazafelé az alkonyati tűzben égő prérin. Rőten, vörösen sütött a nap a sziklák tetején, és szétsugározta vörös fényeit a zöldellő prérire.

Chesney jókedvűen poroszkált hazafelé. Mióta John Morant börtönbe juttatta Keating, azóta nagyfiúk lettek a cowboyai. Ma is hamisan játszott Claney kocsmájában, egy greenhornt fosztott ki és senki sem emelt szót ellene. Leöntött néhány pohár whiskyt, és hazaindult. Sietni kellett, mert holnap erős munka vár rájuk. Julesburgból elemelik a pénzt. Megszorította a lova oldalát, amikor hirtelen megdermedt benne a vér.

A hullámzó, zöld füvön át fekete árnyék vágtatott feléje. Furcsa volt ez a rohanó alak. Mintha elnyúlott volna az alkonyodó nap fényében, s csak árnyéka sötétlett fel feketén.

Chesney keze lecsúszott a colt agyára.

Várt figyelve. Aztán hirtelen felordított rémülten, mert meglátta az árnyék arcát. Belevágta sarkantyúit a lova oldalába és előreszökött.

Lova vágtatni kezdett a prérin, mint a száguldó szél.

Az árnyék mögötte vágtatott egyenletesen, sebesen, s mindig közelebb került a veszettül száguldó Chesneyhez...

A vágtató árnyék kezében most felvillant sötéten a colt. Láng csapott ki a fegyver csövén ...

Chesney lova felnyerített és támolyogni kezdett. A cowboy hosszú ívben ugrott le az elzuhanó lóról, talpraesve villámgyorsan fordult hátra, s kezében felugatott a fegyver.

De már késő volt. Az ismeretlen lovas lóhátról tüzelt, és Chesney inogni kezdett, mint a nád a szélfúvásban, aztán hátrabukott holtan.

A lovas lassú léptekkel haladt feléje. Látta a megüvegesedett rémületet a halott szemekben, s homlokán a fekete lyukat, melyet a colt golyója vert bele. Mosolygott. Fehér lapot dugott a halott zsebébe. Egy pillanatig nézte még a földön fekvő Chesneyt, aztán tovaugrott.

Fekete alakját csakhamar elnyelte az este.

A Keating-farmon nyugtalanul járt fel és alá a főnök. Napok óta hallja a riasztó híreket. Embereit valami fekete árnyék ijesztgeti, üldözi, hajtja. Ha a cowboyok revolvert rántanak, akkor az ismeretlen lovas tovavágtat, vagy beléjük lő. Nem tudta megérteni, hogy mi történt, ki az, aki vágtatva száguld át a prérin...

Mason cigarettázva állt az ablaknál, és kibámult a sötét éjszakába. Knight, Laverton és a sánta Bradley csendesen ültek.

Keating hirtelen megállt.
- Horton még nem jött még?
Mason felelt.
- Chesney elé ment.
- Hova ment Chesney? - a kérdés kurta volt, kemény.
Knight előrehajolt.
- Redfordba.
- Megmondtam, hogy ne hagyja el senki a tanya területét! - pattogott a hangja. - Lybbe üzent?
- Az Ördög-szorosban őrködik tíz emberrel. Több mint ezer állat gyűlt össze.
Keating rátámaszkodott az asztalra.
- Lybbe holnap megkezdi a hajtást. A hágón át felhajtja a csordát a fennsíkra. Ott átveszi tőle Gable.
- All right, főnök!
- Hajnalban indulunk. A városi bankba holnap jön húszezer dollár.
Lódobogás hallatszott. Felfigyeltek. Nehéz léptek közeledtek az ajtóhoz. Aztán belépett halálra sápadtan Horton, karjában a halott Chesneyvel.
Csönd lett. Mintha a torkukra forrott volna a szó ...
Horton letette a halottat a földre. Megtörölte verejtékező homlokát.
- Ott találtam - mondta rekedt hangján - a prérin, halottan. A homlokába lőttek. A zsebében ez volt... - és odadobta a fehér papírt Keating elé.
A főnök felvette a lapot és olvasta.
- A halál lovasa ... - ördög és pokol! - ordított fel. - Mit jelent ez?

Horton hangja komoly volt.
- Valaki a vesztünkre tör.
Keating szája megvonaglott.
- A lövés John Moranra vall. Ő lett volna?
Laverton felmordult.
- Saját szememmel láttam belépni a denveri börtön kapuján. Ha megszökött volna, már híre járt volna biztosan.
Keating felpillantott.
- Knight! Kik vannak a Moran-tanyán?
A bandita morgott.
- Az öreg Guthrie, Walter Dunn és Dolan egyik cowboya, Tom French.
Keating szeme megvillant.
- És Jack Kilby?
Bradley nézett fel.
- Kilby? Jack Kilby eltűnt.
Keating arcán kegyetlen mosoly égett.
- Holnapután nyomába küldöm a seriffet.

Viharzó szél süvített a prérin. A zöld fű hullámzott, mint a tenger. A hajnal fénye hidegen szikrázott fel, csak világosságot adott, meleget nem ...
A prérin lovasok kocogtak. Elöl lovagolt a kis csapat élén Daniel Keating, utána Henry Horton Lavertonnal, hátrább Knight és a sánta Bradley.
Laverton előreugratott Keating mellé.
- Hogy képzeled a dolgot?
Keating hidegen mosolygott.
- Eddig nem szóltam, mert a szátok eljárhatott volna. Julesburgban három bank van, illetve a városi banknak két fiókja van. Az egyik fióküzlet a

mi oldalunkon van, A Lincoln Streeten, amely kivezet a prérire.

- Csak nem akarod fényes nappal megtámadni a bankot? - kérdezte meglepetve Laverton.

- De igen. Délre beérünk a városba. Good kocsmájában letelepszünk, s három óra felé megcsináljuk a dolgot.

Laverton a fejét csóválta. Keating mindig vakmerőbb lesz. Nem fog ez jóra vezetni. Felemelte a fejét.

- És merre menekülünk?

Keating ránézett. Kegyetlen arcán most ravasz mosoly vibrált.

- Semerre.

- Nem értem, főnök.

- Nem is kell. Most én vezetlek benneteket és nem Lybbe.

A hátul lovagló Horton felkiáltott, és keze előremutatott.

- Nézd!

Előrenéztek.

Előttük, egy dombon fekete lovas alakját világította meg a hajnali fény. Mozdulatlanul állt a dombtetőn, mint egy ércből öntött lovasszobor, mintha el akarta volna zárni a banditák elől az utat.

A csapat megtorpant...

Keating szemeiben hideg fény lobogott. Elszánt düh és harag, ami szinte robbant. Hangja sziszegett, mint a kígyó hangja.

- Knight és Bradley jobbra lovagol, Horton és te Laverton balra. Most bekerítem a fickót.

- És te?

Keating ránézett és szája megrándult.

- Én innen támadok.

- Egyedül?

- Egyedül! Daniel Keating még az ördögtől sem fél. Rajta! - és bevágta sarkantyúit a lova vékonyába úgy, hogy a paripa fájdalmasan felnyerítve ugrott előre, aztán vadul kezdett Vágtatni a dombtetőn álló lovas felé.

- Knight és Bradley jobbról kerítsétek! - ordított fel Laverton és lova nyakára hajolt...

A domb két oldala felé vágtatott a cowboyok két csoportja, míg Daniel Keating szembe támadt...

A dombtetőn álló lovas a vállához emelte winchesterét. Egy pillanatig célzott, aztán felugatott a puska.

Keating lova remegni és támolyogni kezdett. Levágódott a földre és messzire dobta lovasát a nyeregből. Keating nagyot nyekkenve terült el a földön.

A winchester még négyszer ugatott fel gyors egymásutánban. Horton és Knight lovai bukfenceztek fel, de Horton is, meg Knight is előbb kiugrott a nyeregből. Laverton és a sánta Bradley viszszaforduit.

Feldörögtek a revolverek. Horton és Knight a földön heverő lovak teste mögül tüzelt.

A dombtetőről azonban már eltűnt a lovas.

- Azt hiszem - morogta Laverton -, hogy Keating elszámította magát.

- Csak kerüljön a kezem közé! - kiáltotta Horton.

Lövés dörrent. És Laverton lova levágódott a földre.

- Ördög és pokol! - kiáltotta, és rohanni kezdett ferde irányban a dombhajlás felé. Állandóan lövöldözött. Horton utána...

A másik oldalról Knight futott feléjük, míg a sánta Bradley Keating felé kezdett vágtatni... füstfelhő támadt a dombhajlás mögül s feldörgött a winchester hangja. Bradley lova felágaskodott a levegőbe, és ledobta lovasát, aztán vágtatni kezdett visszafelé...

Laverton és Horton már a dombon voltak.

- Merre van? - ordított Laverton, elvakult dühvel.

Horton körülnézett. Felkiáltott.

- Ott... - és keze mutatta az irányt. Már messze távol egy fekete lovas vágtatott a hajnal fényében a préri felé...

Laverton megrázta az öklét.

- Átkozott!

Daniel Keating most emelkedett fel a földről.

A nap fényes tányérként izzott az égen. Katlanná, izzó katlanná változtatta a prérit. A hullámzó, zöld fű között öt ember vánszorgott a város felé. Fogcsikorgatva mentek előre. Nemcsak a sánta Bradley sántított, hanem Daniel Keating is. Arcukról patakokban folyt a verejték. A halál lovasa alaposan elbánt velük. Még örülhettek, hogy az életüket megkímélte.

Keating megállt. Szája idegesen vonaglott meg.
- Átkozott fickó!
Laverton szemeiben tűz lobbant.
- Elbánt velünk alaposan.
A főnök fogai kivillantak.
- Olajban főzöm meg, ha a kezem közé kerül!
Horton förmedt rájuk.
- Gyerünk tovább!
Lassan vánszorogtak tovább.
Laverton Keating mellett haladt.
- Remélem, főnök, hogy elejtetted a bankrablást?
Keating szeme felizzott, mint a parázs, ha ráfújnak.
- Ostoba - ordította fogcsikorgatva -, csak most akarom igazán véghezvinni!
Laverton csodálattal nézett rá.
- Így, lovak nélkül?
Daniel Keating nem beszélt többet, csak ment előre...
A kanyarban már feltűnt Julesburg.

Good kocsmája egy kis mellékutcában feküdt, elbújva az emberek szemei elől. Rosszhírű fészek volt, a préri sakáljainak búvóhelye. A hátsó szobában hat ember ült: Keating a cowboyaival és Good, ez az apró, fürge eszű ember.
Kintről, az ablakon át besugárzott a lehunyó nap fénye. Keating nehézkesen felállt.
- Bradley, a lovakhoz ... lódulj!
Emberei felé fordult.

- Knight és Horton az utcán őrködnek! Laverton velem jön! Gyerünk!

Good előrehajolt.

- A zsákmányt hogy kapom meg, Daniel?És a lovak árát? Mert ha ki akarsz játszani, akkor...

- Akkor? - és Keating szemei megvillantak.

- Ne okoskodj, Daniel! Hol kapom meg a részem?

A bandita végigmérte.

- Tizenöt perc múlva légy az utca végén. A Lincoln Streeten fogunk végigvágtatni és ledobom neked, ami megillet.

- All right!

Keating előreindult, a többi utána. Néhány lépésnyire volt csak a városi bank kis irodája, amelyet a préri cowboyai számára tartottak fenn. Knight és Horton elhelyezkedett az utcán, míg Keating és Laverton az ajtó felé tartott.

Csönd volt. Errefelé amúgy is kevesen jártak, úgyszólván senki. A nap rőt fénye imbolygott az utcán, vörösre festve a földet.

Keating és Laverton fekete álarcot húztak az arcukra. Keating belökte az ajtót.

Két férfi tartózkodott a szobában, két hivatalnokféle ember. Az ajtónyílásra megfordultak, de már felcsattant Keating hangja.

- Hands up!

A két ember keze. a magasba lendült. Laverton becsukta maga mögött az ajtót.

Keating szeme végigvillant az irodán. A pénztárszekrény nyitva állt, meglátta benne a dollárköte-

geket. Mellette szekrények álltak, s a szomszéd szobába nyíló ajtó is nyitva volt.
Keating arrafelé intett.

- Ki van ott?

Az egyik szürke arcú, fekete szemű ember felmordult.

- Mit akar? Kirabolni a bankot? Kötelet kap érte!

- Csönd legyen! - hangzott tompán az álarc alól.

Valami nem tetszett neki. Ezek az emberek túl nyugodtak voltak, mintha nem félnének tőle. Előtte áll a nyitott páncélszekrény, rázöldellnek a bankók, mit akar még?!

Előrelépett, hangja durván csattant.

- A falnak fordulni! Gyorsan, mert átsegítelek benneteket a másvilágra. A zsákot... - szólt oda Lavertonnak.

De a férfiak nem fordultak hátra. Felemelt kezük remegett, de mosolyogtak. Az egyik halkan szólt.

- Csapdába esett, Keating!

A bandita megdöbbent. Ki árulta el? Good? De hangja hideg volt.

- Nem vagyok Keating, se ... - hirtelen felötlött benne valami -, Jack Kilby vagyok, de ... - és keze felemelkedett.

- Hazudsz! - csattant fel a hang. - Jack Kilby nem bandita! - És a nyitott ajtóban feltűnt egy fekete ruhás alak, akinek arcát álarc fedte. Kezében villogott a colt.

Keating látta, hogy elveszett minden. Valaki ér-

tesítette a bankot, mégis villámgyors mozdulattal tüzelt.

Az álarcos hátraugrott, és a két ember lebukott az asztal alá. Keating észrevette, hogy itt a pillanat a menekülésre, hatalmas teste elsuhant Laverton mellett, és kiugrott az utcára.

Lövés dörrent. És Laverton, aki társa után akart ugrani, felkiáltott. Megfordult a tengelye körül és lezuhant a földre ...

Keating rohant az utcán. Horton s Knight, amint látták a futó alakot, utánarohantak. A sarkon Bradley állt a lovakkal. Mindhárman felugrottak a nyeregbe.

- Mi történt? - lihegte Horton.

Keating rekedt volt.

- Elárultak. Lavertont lelőtték.
- Ki volt? Good?

Már vágtattak a Lincoln Streeten a préri felé. Az egyik utcából Good alakja vált ki. Feléjük intett. Keating kezében dörrent a colt.

- Itt a részed Good! - ordította.

Az apró ember hang nélkül fordult le a földre, holtan. A banditák pedig vágtatva tűntek el a sötétedő estében.

A bank irodájában bűzlött a lőporfüst. Az álarcos idegen odament a halotthoz, és letépte az álarcát. Mosolygott az álarc alatt és hátraszólt:

- Látja, seriff, hogy igazam volt. Laverton az, Keating cowboya.

Chivas Adams, Julesburg seriffje mellé lépett.

- Nem ismerem ezt a fickót, de tudom, hogy igaza van.

A másik férfi feléje fordult. August Trent volt, a bankfiók vezetője.

- Persze, hogy igaza van és igaza volt. Nem fogom elfelejteni, amit tett.

A seriff ránézett a halottra.

- Pont a homlokán találta el, Mr. Kilby.

Az álarcos idegen megremegett.

- Ne nevezzen semmilyen néven, seriff! A név itt nem fontos. Csak az, hogy kiirtsunk a föld színéről egy férget, Daniel Keatinget.

- Nagyon gyűlölheti.

Az álarcos keze ökölbe szorult.

- Gyűlölöm?!.

Chivas Adams hátralépett.

- Hogy tudta meg a tervüket?

- Kihallgattam a beszélgetésüket. Egyik emberüket kergettem a prérin, aki szembeszállt velem. Lelőttem. Aztán odalopóztam a tanyához és kihallgattam őket. Útközben lelőttem a lovaikat, hogy időt nyerjek. Így tudtam értesíteni Mr. Trentet, aki magát hívatta ide, seriff.

Elhallgatott. Aztán felpillantott a seriffre.

- Magán a sor, seriff, fogja el Keatinget!

Chivas Adams a fejét ingatta.

- Nem emelhetek ellene vádat azért, mert egyik cowboya rabló volt. A tanyán mind megesküsznek arra, hogy Keating ki sem mozdult.

Az álarcos fejét lehajtotta. Hátralépett.

- Tovább megyek.

- Mondja meg a nevét, és vesse le azt a ron-

gyot! Hiszen hallottam, amikor az elmenekült bandita Jack Kilbyt említette.

- Nem...

Fegyver csattant Chivas Adams kezében, s hangja felcsattant.

- Lelövöm, Kilby, ha nem fogad szót.

Nevetés hallatszott az álarc alól, tompán, gúnyosan. Villámgyorsan mozdult az álarcos keze és máris dördült a coltja. A seriff elejtette a revolvert.

- Megsebesítette! - kiáltott fel Trent.

- Nem - mordult fel az álarcos - csak kilőttem kezéből a fegyvert.

A seriff káromkodva nyomkodta a kezét, szemei csodálkozva néztek az idegenre.

- Hol tanult meg így lőni?

Kintről hangok hallatszottak. Az álarcos keze megmarkolta a fegyvert.

- Merre mehetek, Mr. Trent?

Az igazgató a szomszéd szoba felé intett.

- Arra, fiam ...

Kivágódott az ajtó és két férfi Good holttestét cipelte be.

- Seriff! - üvöltött az egyik - lelőtték az utcán ...

Julesburg seriffje elgondolkozva nézett arrafelé, amerre az álarcos eltűnt. Aztán halkan mondta Trentnek.

- Azt hiszem, arra Rendford felé elszabadult a pokol... De a fiú mégis tetszik nekem.

Az Evan-hágón innen

Cheyenne város felé, mintegy kétezer méterrel a tengerszint felett, vezet át az út az Evan-hágón át, a Roan-fennsíkra. A fű zöldell ezen a magas prérin és vadul viharzik a szél... Kétoldalt a Rocky Mountains hatalmas bércei emelkednek az ég felé, csúcsaikon ködsapkát viselve.

A nap aranypora csillogott a tiszta levegőben, amikor Redford felől hatalmas csorda bukkant elő. Lassan hömpölygött az élő tömeg, hullámozva, körülötte messzi távolban egy-egy lovas alakja bontakozott ki. A kísérő cowboyok voltak.

A csorda egyre jobban közeledett a hágó felé, s most már ki lehetett venni a hatalmas állatokat. A figyelmes szemlélő aztán furcsa felfedezésre juthatott. Az állatokon különféle bélyegzők voltak. Redford felé ismerős cowboy megállapíthatta azt, hogy az állatok egy része a Sullivan-farmról, másik része a Dolan-farmról került ki, sőt a Moran-farm marhái is jócskán szerepeltek. A tapasztalt cowboy mindjárt rájöhetett volna arra, hogy lopott marhákat akarnak átcsempészni Coloradóból Utahba ...

Márpedig az a fekete ruhás cowboy, aki az egyik szikla mögül figyelte az előrehömpölygő csordát, nemcsak figyelmes szemlélő volt, hanem tapasztalt ember is ... Fogai dühösen csikordultak össze, amikor látta a felhízott teheneket, a jóltáplált te-

nyészállatokat, a fekete bikákat. Jól tudta, hogy évek munkáját hajtják át a határon a banditák ....

A fekete ruhás cowboy szemeiben vad tüzek gyúltak ki, de arcát nem lehetett látni, mert azt fekete álarc takarta.

A hömpölygő csorda elé most cowboyok rúgtattak. Megállították a csordát, összébb terelték. Úgy látszik, itt akarnak tábort ütni éjszakára.

Kis folyócska csörgedezett át a prérin, s a csordát odahajtották. A lomha állatok mohón nyelték a vizet. Megcsillant rajtuk a lenyugvó nap fénye, rőt sugarak táncoltak a hátukon ...

A csorda lassan elpihent.

Kis tábortűz villant fel pirosló lánggal, halk énekszó csendült. Valamelyik cowboy énekelt a csordának nyugtató dalt...

A sziklánál hasaló férfi most már felállhatott. A nap már elpihent, lebukott a hegyek mögé, s közelgett a fekete este.

A tábortűznél hat férfi ült, míg a hetedik a vacsorát főzte.

Az egyik, egy köpcös termetű cowboy lehetett a vezetőjük. Napbarnított arcán is átütött fáradtsága.

Csönd volt. A fekete este csöndje. A csorda felől sem hallatszott semmi nesz.

A fekete ruhás, álarcos cowboy lefelé indult.

A cowboyok pihenni tértek. Csak két ember ült fel a lóra, hogy őrködjék a csorda felett. Ők egész éjszaka talpon lesznek, vigyázzák a csordát.

Lódobogás hallatszott. A sötétből egy lovas

alakja tűnt fel. A tűz mellett figyelő cowboy leeresztette az előbb megmarkolt revolverét, amikor meglátta a lovas arcát.

- Helló, Knight! Honnan a pokolból jöttél?

A lovas leugrott tajtékos lováról, és odament a tűzhöz.

- Jól mondtad, Lybbe, a pokolból.

Leheveredett a tűz mellé, és lehunyta a szemeit.

- Halálra hajszol bennünket valami titokzatos rém - mondta halkan.

Hirtelen felugrott. Keze kirántotta a revolvert és belemeredt a sötétbe. Lybbe is felugrott, és figyelt.

- Mi bajod, Knight? - mondta kis idő múlva - nem hallok semmit.

Knight leengedte a revolverét. Kezét végigsimította homlokán.

- Azt hiszem. - mondta nagyon csendesen -, hogy megbolondulok. Az idegeimben, a csontjaimban érzem a félelmet.

Leült a tűz mellé és belebámult a vörös lángokba.

Lybbe arca sápadt volt, szája idegesen vonaglott meg.

- Nem értelek, Knight, mi történt otthon?

A cowboy komoran nézett maga elé.

- Az ördög száguld a prérin - morogta. - Halott Chesney és Laverton. Mindkettő a homlokába kapta az ólmot. Chesney a prérin, Laverton Julesburgban. A halál lovasától... - és megborzongott.

- A halál lovasa? Ki az?

Megvonta a vállát.

- Talán Jack Kilby, talán más.
- És Keating?
- Még erős és erőszakos. Tegnapelőtt kijött a farmra Julesburg seriffje, Chivas Adams Harry Powerrel. Szaglásztak, szimatoltak, de mi megesküdtünk, hogy Keating idehaza volt. Nem tudtak ránk bizonyítani semmit.
- Miért jöttél utánam?
Knight arca felengedett.
- Átveszem a csorda vezetését. Téged visszahív Keating.
Lybbe arca még szürkébb lett
- Miért?
- Nem tudom.
Csönd lett. Aztán Lybbe felállt. Mintha megremegett volna.
-Akkor megyek...
Knight bólintott.
- Menj!
Az egyik őrködő cowboy a tűzhöz ért.
- Helló, Knight, mi újság?
Legyintett.
- Vigyázzatok a csordára. Lybbe visszamegy, és én veszem át a vezetést.
- All right! - morgott a cowboy és tovalovagolt.
Lybbe jött vissza. Kantárszáron vezette a lovát.
- Holnap reggel menj át a hágón Knight.... Két nap múlva túl leszel a dolgon.
Felugrott a lovára.
- Good night.
- Good night, Lybbe.
A lovas csakhamar eltűnt a fekete éjszakában.

Knight nézte a pirosló lángokat. Furcsa képeket láthatott megelevenedni a múltból. Talán fiatal korára gondolt, amikor még nem volt bandita. Cowboy volt, vad és fékezhetetlen. Aztán egyszer hamarább lőtt, mint kellett volna. Azóta vad, üldözött Vad ... Most megpihent Keatingnél. Itt védve volt a seriffektől. De most már ennek is vége. Knight arra gondolt, hogyha átadja a csordát, nem tér vissza Keatinghez. Nem akarta tönkretenni az idegeit. Amikor a bandita érzi az idegeit, akkor már baj van... Csak egy pillanattal késsen le a lövésről, s már a szívében ül az ellenfél ólomja...

Felfigyelt. Mintha most hallott volna valami neszt. A csorda felől szuszogást hozott felé a szél, s távoli hangokat. Talán az őrködő cowboyok jöttek össze, s elbeszélgetnek egy cigarettaszívásnyi időt... A tűztől távolabb négy halálra fáradt cowboy aludt, beburkolva a pokrócokba.

Mégis! Milyen zaj volt ez?

Most már tisztán hallotta. Lépések közeledtek feléje.

Felugrott, és keze a revolver agyát markolta.

Várt.

A tűz fényében megjelent egy fekete ruhás ember. Arcát fekete posztó födte, amely alól kivilágítottak tűzben égő szemei. Lassan közelgett a mozdulatlanul álló Knight felé. Aztán mintegy tízlépésnyi távolságban megállt.

Megszólalt. Hangja fojtott volt, de kemény.

- Hol van Lybbe?

Knight arca fehér lett, mint a frissen meszelt fal. Ajka remegett.

- Mit akasz Lybbétől?

Az álarcos szemei tüzeltek.

- Felelj, Knight, mert keresztüllőlek, mint a veszett ebet!

Knight megremegett, mintha ostor csattant volna a testén. Vad lázadás lobbant benne, de a félelem legyőzte ezt a pillanatnyi érzést, s szinte ösztönösen felelte.

- Hazament, Keating hívta.

Egy pillanatig az álarcos mintha gondolkodott volna, majd felvetette a fejét. Szemei rátüzeltek a remegő emberre, aztán hirtelen megkérdezte.

- Mondd, Knight, akarsz te élni?

Olyan hideg volt ez a hang, olyan húsbavágó, mintha éles kés pendült volna. Halkan felelt.

- Igen ...

- Akkor mondd meg, Knight, Lybbe vállába lőtt Chalk?

Tudta, hogy árulást követ el; tudta, hogy kiadja Lybbét ennek a fekete ismeretlen arcnak, de azt is érezte, hogy annak a kezében a revolver a szíve felé irányul, és a halál lovasa nem fog habozni. Keserű szájízzel felelt.

- Lybbe támadta meg Chalk bankját Redfordban a sánta Bradleyvel és Atkinsonnal...

Az álarcos mozdulatlanul nézte Knight arcát, mely fehérre sápadt, aztán intett.

- All right, Knight! Amit megmondtam, megmondtam, az életed a tiéd.

Halkan, fojtottan beszélt. Csak Knight hallotta

a szavait. A távolabb alvó, halálra fáradt cowboyok nem ébredtek fel.

- Figyelj rám, Knight! A csordát nem hajtod tovább. Visszaküldöd a cowboyokkal.

A bandita felnyögött.

- De Keating...

Telt zacskó repült a lábaihoz.

- Ötszáz dollár, Knight... Utah-ban új életet kezdhetsz.

Megfordult, hogy elmenjen.

Knight fellázadt. Talán ha nem fordít hátat a fekete álarcos, talán megtette volna, amit kíván. Úgysem akart visszamenni Keatinghez, s a pénz jól jött volna. A csordát sem bánta. De az, hogy megalázta, megfélemlítette, árulóvá tette, s utána még megfordul, hogy otthagyja...! Úgy érezte, hogy itt az alkalom a bosszúra.

Egy kiáltás csak, s az alvók talpon vannak.

Megmozdult és kirántotta revolverét.

Knight nem számolt az árnyékkal. Az árnyékkal, amit a tűz fénye vetett. Már levegőbe lendült a fegyver az elillanó sötét alak után, amikor az hirtelen megfordult és már lőtt...

A revolverlövés élesen ugatott bele a csöndbe.

Knight szétdobta a karjait és hátrazuhant. Homlokán feketén tátongott a revolvergolyó helye.

Az alvók felriadtak. Kezükben már a colt villogott, s odarohantak a tűzhöz.

De a halott Knight nem felelt. A sötét árnyék pedig eltűnt.

Zavarodottan néztek össze.

- Mi történt itt?

Messziről lódobogás hallatszott. Az őrködő cowboyok vágtattak feléjük.

A fekete ruhás cowboy hátraszaladt a sötétbe. Alakja beleveszett az éjszakába. Kört írt le a csorda körül, hogy elkerülje a tűz felé vágtató őröket, aztán lerohant a sziklához, ahol elrejtette a lovát. Felugrott a nyeregbe és megindult a csorda felé. Az Evan-hágó felőli oldalon nem volt senki. Az őrök a tűz felé rohantak, amelynek piros fénye élesen világította meg a cowboyokat, akik tanácstalanul álltak a halott körül.

A fekete ruhás álarcos csak egy pillanatig gondolkodott. Helyzete szerencsés volt. Az Evan-hágó felőli dús fű már kiszáradt a naptól. Lejjebb a szikkadt fű után kopár föld következett. Ha tüzet gyújt, akkor sem okoz nagy kárt. Mérföldnyi körzetben elég a fű, de nem terjed tovább. Így eléri azt, hogy a csorda megvadulva kezd visszafelé vágtatni. Az őrző cowboyoknak napokba fog telni, amíg összeszedik, addig pedig nyomába uszíthatja a seriffet az elrabolt csordának ...

Már cselekedett is. Gyors mozdulattal gyújtotta meg a. tüzet, aztán lóra pattanva, tovavágtatott. Új helyen gyújtott tüzet. Négy-öt helyen égett már a tűz...

A ló oldalába vágta sarkantyúját, s száguldva kerülte meg a tüzet. Pár mérföldnyire megállt és visszanézett. Széles sávban égett már a fű, lobogott vad lánggal, vörösre festve az égboltozatot.

A csorda nyugtalanul mozdult. Cowboyok ár-

nyékai látszottak körülöttük, akik igyekeztek a megvadult állatokat lecsillapítani. De minden igyekezetük kárbaveszett. A szél feléjük zúdította a füstöt, a pirosló lángokat, vad harsogással dalolt fel a tűz és a csorda megvadulva kezdett visszafelé rohanni... A cowboyok eltorzult arccal rohantak az állatok nyomába...

Az álarcos szemei Csillogtak. Terve sikerült. Mire elparázslik a tűz a sziklás talajon, az állatok már a redfordi prérin fognak száguldani. Talán megismeri majd valaki a Sullivan és Dolan jelzésű marhákat, s feltartja őket addig, míg Harry Power, a seriff megérkezik. Keating - morgott magában - Daniel Keating, nem viszed el szárazon ...

Vágtatva indult visszafelé. A fekete ló alakja elnyúlt, s pompás iramban nyelte a mérföldeket. Szinte eggyé vált az éjszakával...

A hajnal fénye sugárzott végig a prérin. A messze távolban már feltűnt a South Platte River vonala, és a folyó mellett emelkedő dombok barna vonulata ...

Fáradt lovas iparkodott előre a prérin, a Keating-farm felé vezető úton. A ló oldalát kiverte a tajték, szája habos volt, nehezen rakta már a lábait.

A hajnal hideg szelében megborzongott Lybbe, aki fáradtan lógott a nyeregben. Kétnapi hajsza után, amíg az Ördög-szorosból az Evan-hágóhoz felhajtották a csordát, megszenvedtek alaposan. Tegnap este aztán Knight jött az üzenettel, hogy vissza kell mennie Keatinghez. Egész éjszaka vág-

tatott. Szeretett volna minél hamarabb beérni a farmra.

Már lépésben ment csak. Hirtelen felfigyelt. Lódobogás hallatszott a háta mögött. Fekete lovas vágtatott feléje. Nem látta még az arcát.

Lybbe nem gondolkodott. Ha ellenség, akkor nem tud elmenekülni előle ezzel a halálra fáradt lóval. Keze lecsúszott a colt agyára és várt...

A lovas már a közelében volt, és most hirtelen felvetette a fejét.

Lybbe sápadt arca még sápadtabbá vált, mert megismerte azt a rémet, akiről Knight beszélt. A lovas arcát fekete posztó fedte, s kezében a colt fenyegetően villogott.

Egy rántás és a fekete lovas megtorpant. Az álarc alól tüzes szemek villogtak. Hangja tompa volt, de mégis mintha ismerősen csengett volna.

- Te vagy az, Lybbe?

A cowboy hangja remegett.

- Mit akarsz? Ki vagy?

Nevetést hallott. Gúnyos, sértő nevetést, mely végigborzongott a hátgerincén. A hang éles lett, vágott mint a kés.

- Kérdezted ezt John Morantól, Lybbe ? - felcsattant a hangja: - Ne piszkáld a fegyveredet, Lybbe, mert úgy jársz, mint Knight meg Laverton ...

A cowboy megbabonázva nézett a lovasra. Hangja halk volt.

- Knight?

Az álarcos kihúzta magát, alakja megnőtt, kiegyenesedett.

- Ott van, Lybbe, már az örök bíró előtt.

A cowboy arca sápadt volt, páni félelem fogta el, szédülés környékezte. Ha nem lett volna kemény, vad ernber, akkor ájultan esett volna össze.

- Mit akarsz tőlem? - hörögte.

Az álarcos nyugodtan ült a lován. Szemei figyelmesen vizsgálták az elszürkült arcot. Hangja mintha megenyhült volna.

- Nem vagy rossz lelkű ember, Lybbe ... Egy ember sínylődik a börtönben miattad ártatlanul. A te bűnödért. Nem akarsz segíteni rajta?

Lybbe komoran felelt.

- Egyet tehetek. Elismerem azt, hogy én támadtam meg a bankot. De elárulni nem fogok senkit...

Az álarcos komolyan nézett rá.

- Jobb ember vagy, Lybbe, mint gondoltam volna. Rám bízod magad? El mersz velem jönni?

Lybbe furcsán érezte magát. Tudta, hogyha revolverhez nyúl, akkor vége. Megérezte a halált az álarcosból. De égette a lelkiismeret is. Mintha pokol lángolt volna benne vadul. Megingott a nyeregben.

- Elmegyek veled ... de mondd meg a nevedet. Jack Kilby vagy?

Az álarcos szemei felcsillantak.

- Még ma megtudod, Lybbe, ha tisztességesen játszol. Kövess! - és előrelovagolt.

Lybbe követte. Csendben haladtak a prérin. A kanyarnál Lybbe hirtelen megszólalt.

- Hova viszel?

- A Moran-tanyára ...

A halál lovasa

Allan Guthrie csendesen pipázott a ház előtti tornácon. Keze ügyében hevert hatalmas coltja. Az istállók előtt Walter Dunn állt Tom Frenchcsel.

A nap el-elbújt a felhők mögé. Hol ragyogó világosság volt, hol egyszerre árnyékos lett minden.

Az öreg Guthrie előrehajolt. Éles szemei két lovast láttak a tanya felé közeledni.

- Helló, Walter! Ugorj lóra és nézd meg, ki az, aki erre az átkozott tanyára jön.

Walter Dunn lóra ugrott és a lovasok elé vágtatott. Amint közelebb ért, és meglátta az álarcos lovast, kirántotta revolverét.

- Hé, fickó! A Moran-tanyán nem tartanak álarcosbált.

A lovas hangja hidegen csengett, de mégis ismerősen és határozottan.

- Ne bolondozz, Dunn! Vágtass Redfordba, és mondd meg a seriffnek, Harry Powernek, hogy azonnal jöjjön ide! De feltűnés nélkül. Ha okoskodik, akkor beszélj Eddy Garlanddal. Redfordból kiugrasz Dolanhoz és Sullivanhoz, és őket is idehívod.

- De ember! - próbált Walter Dunn ellenkezni.

- Semmi de! Ha élve akarod látni még ebben az életben John Morant, akkor lódulj!

Olyan határozottan csengett az álarcos hangja,

és olyan ismerősen, hogy Walter Dunn lehajolt a lova nyakára, és vágtatni kezdett Redford felé.

A ház elé lovagolt a két ember. Az álarcos hangja rácsattant Allan Guthrie-re, akinek kezében villogott a colt.

- Hé, Allan! Az itt Lybbe a Keating-farmról. Beismerte, hogy ő támadta meg Chalk bankját és nem John Moran. Vezesd a belső szobába, és vigyázz rá addig, míg ki nem jön a seriff.

Az öreg Allan Guthrie megremegett. Kimeredt szemekkel bámult a fekete ruhás cowboyra és a fekete posztóra. Aztán elmosolyodott, szélesen vigyorgott és felkurjantott.

- Úgy lesz, uram ... - a colt csöve felvillant.

- Gyerünk csak, Lybbe ...

Lybbe az álarcos felé fordult. Szürke arca megvonaglott.

- Eljöttem ide, Jack Kilby, de fegyverrel ne kényszerítsenek semmire, mert inkább meghalok.

- Guthrie, tedd el a fegyvert! Lybbe saját akaratából jött velem. Igaz, Lybbe? - és ránézett a banditára.

Lybbe bólintott.

Tom French jött közelebb. Meghallotta Jack Kilby nevét, és felkiáltott.

- Jack Kilby! Hiszen ...

Allan Guthrie intett.

- Csendesen, Tom... Ülj lóra és őrködj! Úgy érzem, hogy a mai napon újra beköltözött az öröm a Moran-tanyára. - Lybbe felé fordult. Hangja csöndes lett, szelíd.

- Gyere be, Lybbe. A Moran-tanyán, ha gazdá-

ja börtönben van is, mindig akad jóféle whisky, meg szalonna.

Tom French már lovon ült A nyeregben keresztbe fektette winchesterét. Lassú léptekkel kezdett körözni a farm körül.

Guthrie Lybbével bement a házba.

Az álarcos leszállt a lováról, megsimogatta az állat okos fejét, aztán leült a tornácra és cigarettát sodort.

Várt...

Öt lovas kocogott a prérin a délutáni napsütésben. Arcuk komor volt, elszánt. Elöl Harry Power lovagolt, kétoldalt Dolan és Sullivan, hátrább Eddy Garland és Walter Dunn.

Dunn még most is csodálkozott, hogy a seriff, amint meghallotta, hogy egy álarcos idegen hívatja a Moran-tanyára - aki John Moran fekete lován lovagol és aki Lybbét, Keating cowboyát hozta magával -, milyen gyorsan lóra pattant. Garlandért ordított és máris jött. Szerencsére Dolan is, meg Sullivan is Redfordban tartózkodott, és így időveszteség nélkül indulhattak útnak.

A seriff hirtelen hátrafordult

- Eddy, gyere csak ide!

Garland Power mellé ugratott.

- Parancsolj, seriff!

Power hosszan nézte a mellette haladó Garland arcát.

- Mit tudsz a halál lovasáról?

Eddy Garland morgott.

- Leszedte Chesneyt a prérin, és állítólag Lavertont Julesburgban.
- Nem tudod, ki az?
- A Keating-cowboyok azt mesélik, hogy fekete ruhában jár, fekete lovon és arcát fekete posztó takarja. Azt hiszik, hogy Jack Kilby... - mondta ártatlanul Eddy Garland.
- Nincs a te kezed a játékban, Eddy?
Dolan vágott közbe.
- Akárki a halál lovasa, de bátor ember lehet, ha Keating banditáival szembe mer szállni. Elég gyalázat volt, hogy hagytad elítélni John Morant.
A seriff ajka megrándult.
- Te is tanú voltál, Dolan ...
Sullivan türelmetlenül szólt rájuk.
- Ne nyelveljetek, hanem siessünk.
A lovasok vágtatni kezdtek a Moran-tanya felé.

Esteledett. A tanyaház szobájában csönd volt. Szinte halotti csönd. Az ablaknál ült a seriff, Dolan és Sullivan. Az öreg Guthrie az álarcos idegen mellett tartózkodott.
A seriff törte meg a csöndet.
- Amit elmondtál, megértettem. Szerinted a South Platte River és Cheyenne között egy banditatársaság garázdálkodik tisztességes farmerek álarca alatt. A banda feje Daniel Keating ...
Elhallgatott egy pillanatra, aztán megszólalt újra.
- Ezt én is tudom, de nincs bizonyítékom.
Sullivan dörmögött közbe.
- Azelőtt lóra ültünk és kifüstöltük őket.

- Ha azt akarod, hogy higgyek neked, akkor vedd le az álarcodat. Bár tudom, hogy ki vagy. Jack Kilby ...

Az álarcos szemei felvillantak.

- Hinni fogsz nekem, seriff, mert bizonyítékaim vannak. Az álarcot is levetem, még ma este.

Dolan szólt rá.

-Folytasd, Jack! Derék legény voltál mindig. John Moran nem fogja elfelejteni, amit érte tettél. Tompán szűrődött az álarc alól a szó.

- Lybbe, a sánta Bradley és Atkinson támadták meg Chalk bankját. Chalk lelőtte Atkinsont, s Lybbe vállába lőtt. Ugyancsak az éjszaka elfogták John Morant. Keating belelőtt a vállába, és leütötte. Úgy keverte a kártyát, hogy John Moranra terelődött a gyanú. - Hangja most éles volt és bántó. - John Morant elítélték ártatlanul. De azóta a halál jár a prérin. Meghalt Chesney, aki revolvert rántott a halál lovasára, meghalt Laverton, a julesburgi bankrablásnál, meghalt Knight ott fenn az Evan-hágónál... és meg fog halni mindenki, aki segített börtönbe juttatni John Morant...

A hang fojtott volt és vad. Egy pillanatig még állt kiegyenesedve, aztán újra beszélni kezdett.

- Valahol Cheyenne mellett szedik össze a Keating-cowboyok a szétszórt csordát, s a csordában megtalálod, seriff, a Sullivan-, Dolan- és Moran-tanyáról elrabolt marhákat... de bizonyítékot akarsz?

Guthrie felé fordult.

- Hozd be, Lybbét!

Csönd lett újra, halálos csönd.

A cowboy megállt a seriff előtt. Szemei furcsa fénnyel izzottak. A seriff ajka megvonaglott.

- Mit tudsz mondani, Lybbe? - kérdezte Power.
- Chalk bankját én támadtam meg Atkinsonnal.
- Ki volt még veled?
- Nem fontos.
- Ki adott parancsot a bank kirablására?
- Nem fontos...
- Te! - állott fel a seriff.

Lybbe nyugodt maradt.

- Ne erőlködj, seriff! Amit én követtem el, azt magamra is vállalom, de nem árulok el senkit.

- A törvény elé viszlek.

- -Tedd azt, seriff!

Dolan állt fel. Odament a banditához és rátette a kezét a vállára.

- Ha bandita voltál is, Lybbe, nem baj. Elég, hogy bevallottad, amit tettél. Ez elég Moran szabadon bocsátásához. Nem tudom, mennyire ítélnek el. De bármikor visszajössz, a Dolan-farmon mindig lesz helyed ...

A seriff elnézett az ablakon át a préri felé. Kint a szürkület vonta be a tájat. Alig lehetett már látni. Hirtelen felállt, hangja ünnepélyes volt.

- Hallgass rám, Lybbe! Amit most kérdezek, s amit te felelsz rá, az eltemetődik bennünk. Esküszöm, hogy nem használom fel, de szükségem van rá a lelkiismeretem miatt. Igaz, hogy Keating belelőtt Moran vállába? Ne felelj - szólt rá, amikor látta, hogy megkeményednek Lybbe vonásai -, csak bólints, azt letagadhatod mindig ...

Hideg csöndben figyelték Lybbe arcát. Az né-

zett rájuk, hosszan, keményen, mintha a lelkük mélyét akarta volna látni. Aztán hirtelen, gyorsan és erélyesen bólintott.
Feloldódott a csönd ...

A petróleumlámpa sárga fénye vetett árnyékot a falra.
A seriff odaállt Lybbe mellé.

- Szállj fel a lovadra, és menj Denverbe! Colton kocsmájában telepedj le, és várj rám.

Lybbe bólintott. Megfordult, és az álarcos elé lépett.

- Isten veled, Jack Kilby... - kinyújtotta a kezét. Az álarcos megragadta, és megszorította.

- Nem Jack Kilby, de köszönöm, Lybbe.

A bandita ránézett, és az ajtó felé ment.

- Good night - mondta halkan és elhagyta a szobát. Nemsokára felhangzott a lovak dobogása.

A seriff felnézett az álarcosra.

- És most, Jack ...

Az álarcos végignézett rajtuk.

- Nem ismertek...

Ott állt előttük karcsún, megsoványodott testtel. Hirtelen lerántotta arcáról a fekete posztót.

A seriff álmélkodva nézett rá, aztán a nevető Guthrie-re nézett, onnan a lehajtott fejű Eddy Garlandra.

- Te csirkefogó, Eddy - mondta szelíden és kinyújtotta a kezét a fekete ruhás cowboy felé.

- Isten hozott, John Moran...

Az éjszaka úgy sötétlett a prérin, mint a ravatalon a fekete posztó. A Moran-tanya olyan volt, mintha lakatlan lett volna. Csak az élesen figyelő szem találhatta meg azt a kis világosságot az ablakban.

A seriff csendesén cigarettázott. A parázs felizzott a sötétben.

- És most mondd el, Eddy, míg Dolan és Sullivan cowboyai megjönnek, hogy hogyan csináltad ezt a Moran-Kilby-cserét.

Eddy Garland mosolygott. Aztán halkan kezdett hozzá.

- Tudtam, hogy John Moran ártatlan. De helyettes csendbiztos vagyok és nem szállhattam szembe a törvénnyel. Jack Kilbyvel megbeszéltem, hogy lecsukatja magát az éjszakára a börtönbe ... Amikor Guthrie és te is, Power, eltávoztatok, Kilby ruhát cserélt Morannal.

A seriff mosolygott.

- Szóval ezért kérted tőlem, Moran, hogy kora hajnalban vitesselek el.

Moran szikár, megsoványodott, sápadt arccal bólintott.

- Ezért, Harry. Nem akartam vérontást. Guthrie, French, Kilby és Dunn meg akarták támadni az őröket, de Garland esze segített.

- És most merre, hová, John? - kérdezte Dolan.

John Moran szemei felizzottak.

- Először a csorda után megyünk. Kezünkben kell lennie a bizonyítéknak, aztán az Úristen irgalmazzon Keatingnek...

Lódobogás hallatszott, és Tom French hangja.

- Állj, ki vagy?

A sötétből Walter Dunn hangja hallatszott.

- Megjöttünk, Tom.

Kimentek. Húsz pompás legény állt sorban a ház előtt. A Dolan- és Sullivan-cowboyok.

A seriff eléjük lépett. Hangja halk volt, de határozott.

- Fiúk! A préri farkasa már nagyban üvöltöz. Daniel Keating megérett a kötélre. Ő hajtotta el a Dolan- és Sullivan-farmról a marhákat. Ő akarta kiraboltatni Chalk bankját. Ő záratta el John Morant, belelőtt a vállába. Jöttök velem?

Halk morgás volt a válasz. Aztán a sorból kivált egy legény. Gabriel Andrews, kemény arcú cowboy.

- Megyünk veled, Harry Power.

Felcsattant Garland hangja.

- Lóra, fiúk!

A seriff állt az élre. Mellette lovagolt Eddy Garland, aztán Dolan jött, Sullivan és a többi. Tom French, Walter Dunn, Allan Guthrie elvegyültek a cowboyok közé, és csendesen magyarázták a történteket.

- Vezess, John Moran! - szólt a seriff.

Black, a fekete ló, az élre ugrott. John Moran teste kinyúlt. Ezt várta, ezt akarta, ezért küzdött. Hogy a préri meginduljon Keating ellen ... Hangja csattant, mint a pisztolylövés.

- Utánam, fiúk! - és vágtatni kezdett a fekete éjszakában a Cheyenne felé. És feldübörgött a föld a lovak patáitól.

Megindult a préri népe Colorado farkasa ellen ...

Az elszabadult pokol

Lovascsapat száguldott a prérin a hajnal fényében. Tompán dübörgött a föld, amerre vágtatott a seriff csapata, élén a fekete ruhás cowboyjal, John Morannal, akit a halál lovasának hívtak.

John Moran egyetlen rántással megállította a lovát és előremutatott.

- Nézzétek!

Nem messze, a zöldellő fűtengerből kiemelkedve, egy csorda hömpölygött előttük. Körülöttük elszórtan öt-hat lovas lovagolt.

A seriff azonnal intézkedett.

- Garland, tíz emberrel jobbról keríted be őket, Guthrie tíz emberrel balról. Egyetlen cowboy sem menekülhet el. Rajta!

Garland a Dolan-cowboyokkal száguldani kezdett jobbra, Guthrie a Sullivan-cowboyokkal balra. A lovasok lehajoltak a lovuk nyakára és vágtattak, mint a prérin viharzó szél...

Harry Power, John Moran, Tom French, Walter Dunn, Dolan és Sullivan szemből támadt.

Pár percig csak a szél korbácsolta az arcukat. Bejevágott a friss, hajnali szellő a napbarnított arcokba úgy, hogy szinte égetett. A csorda egyre közelebb ért hozzájuk. Szinte megnőtt.

Garland csoportja felől feldörögtek a revolverek. Keating cowboyai úgy látszik, védekeztek.

A seriff előugratott. Hangja hasított.

- A törvény nevében! Aki ellenáll, meghal!

Bal felől az ősz hajú Guthrie vágtatott. Oldalba kapta a csordát és visszafelé nyomta. Egy Keating-cowboy fegyvert rántott, de az öreg Guthrie revolvere fürgébb volt. A cowboy széttárt karokkal esett a csorda közé.

Három cowboyt kísért Garland a seriffhez.

- A többi? - kérdezte Power.

- A másvilágon terelik már a csordát.

A seriff végigpillantott rajtuk.

- Kik vagytok?

Az egyik durva arcú cowboy felmordult.

- Cowboyok.

- Lopott csordát hajtotok észak felé, mi?

- Nem lopott csorda ez!

Távolról Dolan kiáltása hangzott.

- Megvannak az elhajtott marhák, seriff! A bélyegző rajtuk van.

A Sullivan-cowboyok is hozták a farmról elhajtott marhákat. Walter Dunn pedig a Moran-farm tenyészállatait válogatta ki.

A seriff szemei felszikráztak.

- Hallottátok? A csorda a Dolan-, a Sullivan- és a Moran-farmról való.

- Nem tehetünk róla, seriff. Keating felfogadott minket, hogy hajtsuk át a csordát az Evan-hágón. Talán vette őket.

Az odaérkezett Dolan felnevetett. Arca piros volt a dühtől és a haragtól.

- Persze, vette. Keating, a sakál, a farkas ...

A seriff tovább kérdezte.

- Hol a vezetőtök?
- Meghalt. Lelőtték.

John Moran vágott közbe.

- Mikorra gyűjtöttétek össze a csordát?
- Te gyújtottad fel a füvet? - a bandita rámeredt Moranra.
- Én. És én lőttem le Knightot is.
- Feleltek-e már? - csattant fel a seriff hangja. A három bandita összenézett. Aztán az előbbi a seriff felé fordult.
- Bánj el Keatinggel, seriff, akkor majd vallunk, mint a parancsolat...

Harry Power elfordult tőlük. Intett Dolannak.

- Vedd magadhoz az embereidet Dolan, és hajtsd át a Moran-farmra a csordát. Mi elmegyünk Daniel Keatinghez ...
- All right, seriff!

A két cowboy visszafelé fordította a csordát és terelni kezdték az állatokat visszafelé.

- Jim! - szólt rá a seriff az egyik Sullivan-cowboyra. - Végy magad mellé egy embert és kíséred be ezt a három fickót Redfordba.
- Gyerünk! - csattant fel Jim hangja és oldalba bökte az embereket, akik elindultak előtte.

A seriff maga köré gyűjtötte az embereket. Nyolc Sullivan-cowboy állt meg mellette, továbbá Tom French, Walter Dunn, Allan Guthrie, Sullivan és John Moran.

- Figyeljetek rám! Egy vágtában megyünk a Keating-farmra. Este előtt nem érkezhetünk oda. Akkor támadunk. - Tovább akart beszélni, de hir-

telen lövések szakították félbe szavait. Meglepetten fordultak hátra.

A három bandita közül az egyik már lovon ült, és vadul vágtatott a prérin. A másik kettő a két Sullivan-cowboyjal birkózott.

Odarohantak és a két bandita eszméletlenül terült el az ütések alatt.

- Mi történt, Jim?

A véres arcú Jim vadul káromkodott.

- A lovakhoz kísértem őket, amikor ez a kettő - mutatott a földön fekvő banditákra -, ránk támadt, s a harmadik nyeregbe ugorva elvágtatott.

A seriff komoran nézte a vágtató bandität, aki egyre távolodott. Néhányan a lovakhoz akartak ugrani, de leintette őket.

- Nem érdemes fiúk, nem tudjuk beérni.

Hirtelen felugrott a lovára.

- Dunn, neked jó lovad van. Vágtass Julesburgba Chivas Adamshez, hogy vágja el Keatingék útját, ha arra akarnak menekülni, French, indulj azonnal Redfordba. Szedj össze néhány embert és tartsd a South Platte River vonalát.

John Moran a nyeregben ült.

- Előremegyek, seriff. Keatingnek nem szabad elmenekülnie.

Rávert a lovára és nekiiramodott a prérinek, mint a vihar.

Dunn elvágtatott Julesburg felé, French Redford felé. A csorda már messze hömpölygött a prérin ...

- Jim, a két embert vidd be. - A lovasok felé fordult. - Mi pedig, fiúk, gyerünk.

A lovascsapat nekiindult a prérinek.

Daniel Keating dühösen ült a szobájában. Lybbének már meg kellett volna érkeznie az Evan-hágóról. Eddig még semmi nyoma sincs. A sánta Bradley ült mellette, meg a hatalmas termetű Mason.

- Mi van Lybbével? - kérdezte durván.

Bradley megvonta a vállát.

- Nem tudom.

- Küldj eléje!

- Nincs emberem, főnök. Blake van itt, McKay és Lewis. Négyen vannak az Ördög-szorosban.

- Heten maradtak csak itthon?

- Knightot elküldted Lybbéhez. Ott fenn hat emberünk van. Hortont beküldted Denverbe, hogy nézze meg Morant.

- És a többi?

Bradley csodálkozva nézett rá.

- De Keating! Tíz embert elküldtél a hegyekbe...

- Persze... - zavarodottan simította meg a homlokát, aztán felnevetett.

- Az a kudarc Julesburgban jobban érintett, mint gondoltam.

Keze ökölbe szorult.

- De megfizetek neki, meg én.

Lódobogás hallatszott kintről. Bradley az ablakhoz ment, és kitekintett.

- Henry Horton jött meg.

- Azonnal jöjjön be.

Porosan, piszkosan jött be Horton. Arcáról le lehetett olvasni a rossz hírt.

- Mi van Morannal? Gyorsan, Horton!

- Moran a denveri börtönben van - névleg.

- Névleg? Mit jelent ez, Henry?
- Azt - vágta ki -, hogy helyette Jack Kilby ül.

Keating homlokán kidagadtak az erek. Arca vörös lett, mintha láz égette volna. Szemeiben pokoli tűz lobbant fel.

- Szóval a halál lovasa - mondta rekedten, minden szóval küszködve - John Moran.

Bradley suttogott.

- Homloklövések! Gondolhattuk volna!

Keating felpattant.

- Azonnal lemegyek a seriffhez. Majd ...

Horton ráintett.

- Ne menj a seriffhez, Keating. Valami rosszat érzek a levegőben ... Claney azt mesélte Redfordban, hogy a seriff Dolannal és Sullivannal kiment a Moran-farmra. Éjszaka lovasok vágtattak a farmokról a Moran-tanya felé. Claney meg is mondta, hogy nem akar tudni rólad ...

Keating idegesen járt fel és alá.

- Menekülni kell! - morogta. - Bradley, felnyergelteted a lovakat. Kimegyünk az Ördög-szorosba. Gyorsan.

A sánta Bradley az ajtó felé tartott, amikor zilált, véres arcú cowboy esett be rajta, nyomában három társával.

- Főnök ... - dadogta.

Keating odaugrott és felrántotta.

- Beszélj, ember!

Cserepes szájjal dadogott.

- Knightot agyonlőtte John Moran. Felgyújtotta előttünk a prérit, s a tűz visszazavarta a csordát. Ma hajnalban ránk csapott a seriff...

Keating lihegett, zihált.

- Hol a csorda?

- Dolan hajtja hazafelé. Rajtuk a bélyeg... a Sullivan-farmról, a Dolan-farmról...

Keating felordított.

- Támadunk, fiúk! Lóra, lóra!

A cowboy felemelte a kezét.

- Várj, főnök! A seriff ellened indult. John Moran a nyomomban van. Vigyázz ...

Lövés dörrent. Az ablaküveg csörömpölve esett a földre. A hirtelen támadt csöndbe beleordított egy éles hang.

- Meghalsz, Keating!

Szétugrattak. A fekete coltok felvillantak.

Az este szétterült a prérin, mint az árnyék. A hegység felől felsugárzott a hold ezüst színe és lecsurgatta ezüst patakját a prérire.

Keating számba vette az embereit.

- Blake, McKay és Lewis az istállóhoz. Nyergelni! Horton, Bradley és Mason az ablakokhoz! Leszedni azt, aki közeledni mer!

- És te - fordult a cowboyhoz, aki mozdulatlanul feküdt a földön. Közelebb hajolt hozzá. Melléből csorgott a vér, de már meghalt. Az ablakon át belőtt golyó végzett vele.

Keating felkötötte övét és magához vette winchesterét. Az ablakhoz állt és figyelt.

Blake, McKay és Lewis a falhoz lapulva osont az istállóhoz. Halk patkódobogást hallottak.

Kint csend volt, mintha az, aki az előbb belőtt,

eltűnt volna. Nem mondták, de tudták mindannyian, hogy John Moran volt az.

McKay jelent meg az istállóajtóban. Körülnézett és a ház felé kezdett futni.

Már-már odaért, amikor felugatott egy winchester, McKay felordított. Hangja élesen vadul süvített. Utolsó kiáltása volt, az elröppenő élet fájdalmas búcsúszava. Magasba ugrott a fájdalomtól és elzuhant. Nem mozdult többet.

Feldörögtek a revolverek, arrafelé, amerre a lövöldözőt sejtették. Vak dühvel, konok elszántsággal lőttek, de a lövésekre nem jött válasz.

Elernyedtek. Bradley felmordult.

- Mi lesz, Keating? Itt lőjenek halomra bennünket, mi?

- Az Ördög-szorosba kell eljutni, fiúk. Onnan a hegyekbe. Ha megtalálom a többieket, akkor felveszem a küzdelmet a seriffel.

Horton felemelte a kezét. Figyelt pár pillanatig. Aztán sötét arccal fordult hátra.

- Döng a föld ... Most érnek be a seriff emberei.

Mason hangja harsogott.

- Csinálj már valamit, Keating!

Csönd lett, s a csöndbe éles hang hasított.

- A törvény nevében! Add meg magad, Keating!

- Gyere értem, seriff!

Az istálló felől két alak rohant a ház felé. Két lövés dörrent gyors egymásutánban. Blake és Lewis elzuhantak. Valamelyik halkan nyöszörgött.

- Gyerünk, fiúk, kitörünk! Mason, te tüzelj állandóan!

A hatalmas termetű cowboy ablaktól ablakhoz ugorva tüzelt.

Keating kiosont az ajtón, utána Bradley és Horton. A földre hajolva osontak az istálló háta mögé. A házból dörgött Mason fegyvere és sortűzszerűen pattogtak a seriff embereinek coltjai.

Keating kezében balta villant. Belevágta a fafalba. A fa recsegését elnyomta a fegyverek zaja. Bradley és Horton megértette Keating munkáját. Nekiestek az istálló falának. Patakokban folyt róluk az izzadság, de pár perc múlva akkora rés támadt, hogy egyenként kihozhatták a lovakat.

- Lóra, fiúk! - parancsolta Keating.

- Ostoba! - förmedt rá a cowboya -, amint elhallgat Mason fegyvere, elvesztünk.

Horton felnevetett és a nyeregbe ugrott.

- Gyerünk, Keating!

- Irány az Ördög-szoros!

- Rajta!

A három ló, mint a nyíl, úgy ugrott előre. Óriási lendülettel vágtak neki a prérinek.

- Ott futnak! - üvöltött valaki.

Golyók süvítettek el a fejük felett. Két lovas bukkant fel előttük a sötétből... Keating tüzelt és az egyik támadó leesett a lováról. A másikat elsodorta Horton lova.

A három bandita vadul száguldott tova a prérin...

Mason fegyvere hirtelen elhallgatott.

Mason meghallotta a vágtató lovak dobogását. Feleszmélt. Keating, Bradley és Horton menekül. Hangokat hallott. Megismerte a seriff hangját.

- Sullivan, utána!

Megremegett. Őt itt hagyták. Átkozott Keating! Eltorzult az arca a hirtelen gyűlölettől. Merre szökjön? Hogyan mentse meg az életét! Mintha ezer dobverő pergett volna az agyában.

A lövések megszűntek. Csak a vágtató lovak robaja hangzott még, és léptek kopogtak az ajtó felé.

Ismét megremegett. Ki az, aki ide mer jönni? Hirtelen az ablak felé lódult, hogy ott ugorjon ki. Keze már átfogta az ablakfát, amikor lövés dörrent. A golyó a feje mellett forgácsolta szét a fát.

Visszaugrott. Most már nem menekülhet. Kivágódott az ajtó.

Mason keze görcsösen markolta meg a colt agyát. Az ajtóban John Moran állt, akit nem is olyan régen lasszóval fogott el a redfordi úton ...

Mason nem volt gyáva ember, hírhedt banditának ismerték a Wild Westen, kemény szívű, biztos kezű cowboynak. Revolvere a halált köpte ki az ólommal. De most mégis megremegett...

John Moran az ajtóban maradt. Hangja határozott volt, és éles.

- Add meg magad, Mason!

A bandita szája megvonaglott.

- Gyere értem, átkozott!

A szemek összevillantak, mint az acélpengék. A kezekben szilárdan állt a colt. Minden pillanatban tüzelhettek egymásra. És Mason most halálos biztonsággal érezte azt, hogy Moran golyója a

homlokába fog fúródni. Pörkölt, fekete lyuk lesz a homlokán és kezeit szétcsapva előrehull a földre, holtan.

Babonás rémülettel nézte Moran villogó szemeit. Látta Bush halott arcát, a mozdulatlan Chesneyt, Hookeyt, Lavertont, Knightot... mindegyiknek a homlokán ott sötétlett Moran golyójának a nyoma.

Teste megrándult és kezéből csörrenve esett ki a colt.

- Megadom magam, Moran - hörögte és előrelépett.

- Ott a lovad - mondta Moran -, vágtass, amerre látsz.

- Elengedsz?? - kérdezte rekedt hangján.

Moran száján különös mosoly jelent meg.

- Igen ... belőled revolverhős már sohasem lesz, akárhányszor revolvert fogsz látni, remegsz majd, mint egy vénasszony. Ártalmatlan vagy, mint a kihullott fogú. coyote. Lódulj!

Mason előreugrott, fel a lóra és vad rémülettel indult neki a prérinek, a fekete éjszakának... Harry Power lépett Moran mellé. Rábólintott.

- Hallottam és láttam mindent. Nagyobb a büntetése, mintha golyót röpítettél volna belé.

John Moran lóra ugrott.

- Gyerünk, seriff!

Harry Power is a lován ült már.

- Kár sietni, John. A kör egyre szűkül Keating körül. Az Ördög-szorosban Keatinget utoléri a végzet.

A két lovas csendesen haladt a prérin.

Az Ördög-szoros

A seriff riadója végigzúgott a prérin a South Platte Rivertől a Cheyenne-ig, Julesburgtól az Evan-hágóig. Julesburgból Chivas Adams indult el húsz emberrel, s Walter Dunn vezetésével robogtak előre. A csapatban lovagolt Trent is, a bank vezetője.

Redfordból már elindult Tom French is, Sullivan és Dolan cowboyaival. Útközben kapta French az értesítést, hogy a hegyek felé menjen. A seriff pontosan követte a menekülők útját.

Dolan letáborozott a Moran-farmon. Behajtotta a csordát a hegyek közé zárt területre, öt cowboyt otthagyott, a többivel megindult ő is. Dolan ismerte az Ördög-szorost és arra vette az útját...

Sullivan és Garland kis csapata pedig űzte, hajszolta Keatinget. A cowboyok vadul vágtattak a menekülők nyomában, a holdfényes éjszakán lovaik nyakára hajolva, míg kezeik görcsösen markolták a coltok agyát.

Négy irányból vágtattak az emberek egy pont felé, hogy elzárják a menekülés útját a bandita elől.

Az embervadászat vad volt és izgalmas.

A Rocky Mountains természettől megszaggatott hegyei furcsa helyeket alkottak: mélybe zuhanó kanyonokat, rejtett völgyeket.
A folyó préri felőli oldalán feküdt egy mély ka-

nyon, amelyet Ördög-szorosnak nevezett el a préri népe. Mérföldnyi távolságban futott a mély kanyon, alig ötvenméternyi szélességben, égbe futó sziklafalak között. A kanyon középen kiszélesedett, ahol dús fűvel benőtt térség volt. Ide rejtették el a rablott marhákat.

A szoros keleti oldalán Chivas Adams robogott, míg nyugati oldalán Dolan kis csapata haladt előre.

Keating még a prérin vágtatott, űzve, hajszolva Sullivantól és Tom French csapatától.

A Dolan-cowboyok már beértek a szorosba, amikor négy bandita ugrott fel előttük.

Dolan leállította az embereket.

- Várni, fiúk! - előrelépett. Hangja éles volt és fenyegető. - Keating menekül. Tudom, hogy az ő emberei vagytok. Aki nem adja meg magát, meghal.

Lövés dörrent és a golyó sziszegve zúgott el Dolan feje mellett. Dolan kapásból lőtt. Az egyik bandita felordított és elzuhant. De Dolan is levetette magát a földre...

Feldübörgött a föld és a szoros másik oldalán megjelent Chivas Adams csapata. Nem volt harc. Adams csapata egyszerűen elsodorta a banditákat.

Két bandita holtan hevert a földön, a másik kettőt Adams emberei kötözték össze.

- Walter, ugorj előre, jelezd, ha jönnek! - adta ki a parancsot Dolan.

Keating és két cowboya őrült száguldással törtek előre. Tudták már, hogy az életükért futnak. Csak elérjék az Ördög-szorost, akkor aztán már könnyű lesz a többi. Felveszik a négy embert, és tovább-

mennek a hegyekbe, az Evan-hágón túl, ahol Keating tíz embere tanyázik. Keating nem tudta, hogy a seriff már beérte a Sullivan-cowboyokat és Garlandot elküldte Cheyenne felé, hogy törjenek rá az embereire. Nem tudták, hogy minden utat elzártak előlük, még futottak az életükért...

Felvillant a hajnal fénye, mire a szoros bejáratához értek. Egy percre megálltak és visszanéztek.

Két csapat közeledett feléjük ijesztő gyorsasággal. Most értek össze, de megállás nélkül száguldottak tovább. Elöl hatalmas fekete ménjén John Moran vágtatott.

Horton arca szürke volt, mint a föld és rekedten suttogta:

- Ez a vég ...

Keating durván felkacagott.

- Még nem, Henry. Jöjjenek csak a sziklák közé, leszedem őket egyenként.

Lövések dörrentek. Bradley lova felágaskodott és levetette lovasát. A sánta Bradley elnyúlt a sziklán.

- Segíts, Keating! - hörögte.

De Daniel Keating már leugrott a szorosba, utána Horton és tovavágtattak.

Bradley teste felemelkedett egy arasszal. Harag és düh égett benne.

- Verjen meg az Isten, Keating!

Fekete lovas ugratott keresztül rajta ...

Bradleyt a Sullivan-cowboyok szedték fel a földről.

Keating vágtatott a szorosban. Az égre törő sziklafalak mellett száguldott el. Utána a halálra sápadt arcú Horton.

Horton hátranézett és megremegett. Közvetlen utána már feltűnt John Moran fekete alakja, távolabb pedig a seriff a cowboyokkal.

- Keating! Keating! - ordította, de az hátra sem nézve vágtatott tovább.

Felugatott egy fegyver. Horton éles ütést érzett a vállán, keze elernyedt és lezuhant a lováról. Teste puffant a földön. Még látta, hogy elporzik mellette vad száguldással John Moran, aztán elsötétedett előtte minden.

Keating beért a térségbe. Továbbszáguldott. Szemei megakadtak a két halotton. Egy pillanatig nem értett meg semmit, aztán felordított.

A túlsó partról golyó repült felé.

Bekerítették. Már látta Chivas Adams alakját, Dolant, Walter Dunnt és a többi embert...

Villámgyorsan fordult meg.

Alig harminclépésnyire volt tőle John Moran.

Hirtelen marokra kapta a csend az emberek szívét. Chivas Adamsék nem lőhettek, mert John Morant találták volna. Harry Power is megállt a szoros bejáratánál. Mögötte Allan Guthrie ősz feje látszott, mellette a kipirult arcú Tom French és az ajkait harapdáló Sullivan.

John Moran úgy ült a lován, mint egy ércből öntött szobor. Szemei lángolva égtek, és rátapadtak Keating arcára, hangja hideg és kemény volt.

- Bevégezted, Keating!

Keating szemei, mint a sarokba szorított vad szemei cikáztak jobbra-balra. Előre elkészített csapdába esett. Itt már küzdeni sem lehet. Mosolygott.

- Megadom magam, Moran.

Láng lobogott fel a fiú szemeiben. Hangja gúnyosan csengett.

- Megadod magad, Keating? Te gyáva rongy!

A bandita az ajkait harapdálta. Mintha rácsapott volna valaki, bele az arcába. Rekedt lett a hangja az elfojtott dühtől és haragtól.

- Te ... ! - és keze lecsapott a colt agyára. De nem lőtt, csak fogta a revolvert...

Moran már kezében tartotta revolverét. Az utolsó pillanatban visszakapta az ujját...

- Nem lősz, Keating?

A bandita arca gúnyos volt. Világosan érezte, hogy pusztulnia kell, de előbb elküldi ezt a fickót a pokolba. Kockázatos, ravasz cselt eszelt ki. Moran vadnyugati lovagiasságára alapította tervét. Felnevetett.

- Nem lövök még, Moran. Előnyös helyzetben vagy. Te gyilkolni akarsz. Nézd, én csak a revolver agyát fogom, de neked a kezedben van a fegyver ...

Moran nézte egy pillanatig a gonosz arcot. Aztán lassan tette vissza a revolverét. Ez volt Keating számára a kiszámított pillanat. Moran ellenkező mozgásban volt, s most diadalmas fény gyulladt szemeiben, és kirántotta a coltot.

- Dögölj meg kutya! - és lőtt.

Moran nem vette le szemét a banditáról. Látta a

fellobbant fényt Keating szemeiben, és ösztönösen bukott le a lövés pillanatában. A lebukás alatt kirántotta a fegyvert és tüzelt.

Vad kiáltások zúgtak. Az emberek csak azt hallották, hogy a bandita lőtt, és látták, hogy Moran lehanyatlik. A lovasok előreugrattak.

John Moran már újra a nyeregben ült. Vele szemben Daniel Keating egy pillanatig mozdulatlan maradt, majd előrebukott, le a ló hátáról, a földre ...

Moran nem is fordult oda. Érezte, hogy golyója homlokon találta a bandität.

A seriff ért oda elsőnek, aztán az öreg Guthrie és utána a többiek.

Az ősz Guthrie könnyes szemekkel ölelte meg.

- Nincs semmi bajod, fiam? Nem sebesültél meg?

John Moran komoran mosolygott.

- Keating halott, Allan ... Fáradt vagyok ...

Az emberek a halott körül tolongtak és kíváncsian nézték Keating arcát, melyre ráfagyott a halál örök mosolya.